

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 12Csp/129/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121277817
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pajtášová
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2023:6121277817.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudkyňou, JUDr. Zuzanou Pajtášovou, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX/XX, D., práv zast.: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice- Staré Mesto, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: BENCONT COLLECTION, a.s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.395,00 Eur s prísł.

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.395,00 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.395,00 Eur od 27.3.2021 do zaplata a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti úroku z omeškania súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou upomínaciu súdu v Banskej Bystrici dňa 29.03.2021 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.395,00 EUR s príslušenstvom.

2. Žalobu odôvodnila tým, že žalobkyňa s právny predchodcom žalovaného spoločnosťou Poštová banka, a.s., IČO: 31 340 890 (ďalej len „pôvodný veriteľ“), ktorej jedným z predmetov činnosti bolo poskytovanie úverov a pôžičiek, uzavrela dňa 15.08.2012 ako spotrebiteľ zmluvu o spotrebiteľskom úvere označenú ako „Zmluva o úvere – dostupná pôžička“ č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), na podklade ktorej pôvodný veriteľ mal žalobkyni poskytnúť sumu vo výške 3.000,-EUR. Žalobkyňa sa na základe predmetnej zmluvy o úvere mala zaviazat' v pravidelných mesačných splátkach po 75,29 EUR vrátiť pôvodnému veriteľovi spolu s istinou úveru odplatu vo výške 2.051,10 EUR. Pôvodný veriteľ mal práva a povinnosti z predmetnej zmluvy o úvere previesť na žalovaného, pričom od júla 2017 žalobkyňa uhradzovala splátky úveru v prospech žalovaného. Podanou žalobou sa žalobkyňa domáha vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného v súvislosti s vyššie uvedenou zmluvou o úvere, a to z dôvodu, že zmluva o úvere vykazuje nedostatky spôsobujúce jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť z dôvodu chýbajúcich či nesprávne uvedených obligatórnych náležitostí v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného dôvodu ani pôvodný veriteľ ani žalovaný nemali nárok na žiadne plnenie prevyšujúce istinu úveru (3.000,-EUR), teda sumu skutočne poskytnutých finančných prostriedkov a suma uhradená žalobkyňou a prijatá žalovaným presahujúca sumu istiny úveru predstavuje na jeho strane bezdôvodné obohatenie. Opodstatnenosť podanej žaloby žalobkyňa odôvodňuje vzhľadom na nižšie uvedené skutočnosti. Podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (platného a účinného v čase uzavretia predmetnej úverovej

zmluvy, ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“): § 9 ods. 2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: písm. a) druh spotrebiteľského úveru písm. f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, § 11 ods. 1) Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak písm. a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r), y) a § 10 ods. 1, písm. b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. 1) Predmetná zmluva o úvere neobsahuje hneď prvú z obligatórnych náležitostí zmluvy podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch – druh spotrebiteľského úveru. Uvedená náležitosť v predmetnej zmluve o úvere úplne absentuje, pričom táto skutočnosť má za následok ex lege nástup sankcie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. 2) Predmetná zmluva o úvere ďalej neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy, ktorý v zmysle početnej judikatúry vykladajúcej ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch má byť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vymedzený presným počtom dní, týždňov, mesiacov, rokov. Údaj o dobe trvania zmluvy totiž absolútne absentuje, pričom ho nie je možné nahradiť údajom o termíne konečnej splatnosti alebo údajom o počte splátok. Z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že spotrebiteľ nemá byť nútený si také dôležité údaje akým je doba trvania zmluvy alebo termín konečnej splatnosti vypočítavať a dodatočne zisťovať. Za uvedenie doby trvania zmluvy tak podľa názoru žalobcu nie je možné považovať uvedenie počtu splátok, v ktorých má dlžník vrátiť veriteľovi istinu poskytnutého úveru spolu s jeho odplatom, nakoľko tieto splátky môžu byť platené v rozličných časových intervaloch, a teda na základe takéhoto údaju nie je možné objektívne určiť dobu trvania zmluvy. Za splnenie povinnosti uvádzať v úverových zmluvách údaj o dobe trvania zmluvy tiež nemožno považovať prípady, kedy sa v úverových zmluvách uvádza termín prvej splátky a termín konečnej splatnosti, nakoľko úverová zmluva fakticky môže trvať a byť platná rovnako pred termínom prvej splátky úveru a rovnako aj po termíne poslednej splátky úveru. Uvádzanie takéhoto údaju spôsobom, ako uvádza žalobca má svoje opodstatnenie v tom, že má spotrebiteľovi poskytnúť predstavu o tom, ako dlho bude zmluvou viazaný. Tento údaj má tak byť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedený jasne a zrozumiteľne. Ak by sme pripustili výklad, v zmysle ktorého postačuje ak sa údaj o dobe trvania zmluvy dá zo zmluvy vyvodiť, potom by mohlo dôjsť k prípadom, kedy by si spotrebiteľ takýto údaj vyvodil nesprávne a pristúpil na ponuku dodávateľa, ktorá bude v konečnom dôsledku pre neho nevýhodnejšia než si to sám vyvodil. Poukazujeme na to, že údaj o dobe trvania zmluvy zákon o spotrebiteľských úveroch predpokladá ako obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bez ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere nemôže byť platná, resp. bola by bezúročná a bezpoplatková. Takýmto výkladom tak fakticky dochádza k obchádzaniu zákona, nakoľko povinnosť uvádzať údaj o dobe trvania zmluvy zakrýva povinnosťou uvádzať inú, osobitnú obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to údaj o termíne konečnej splatnosti, či údajov o termínoch splátok. Správnosť záverov aké prezentuje žalobkyňa potvrdzuje aj tá skutočnosť, že samotný zákon o spotrebiteľských úveroch platný a účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy požaduje ako obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere osobitne údaj o termíne konečnej splatnosti, osobitne údaj o dobe trvania zmluvy a osobitne údaje o termínoch splátok, pričom absencia ktorejkoľvek z týchto náležitostí je zákonom sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Uvedené potvrdzuje aj početná judikatúra súdov Slovenskej republiky, ktoré mnohokrát v obdobných prípadoch obdobnú zmluvu neobsahujúcu podstatné náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. obsiahnuté v jeho § 9 ods. 2) posúdili ako bezúročnú a bez poplatkov, z ktorej príkladom poukazujeme na: Rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 15.11.2017, vydaný pod sp. zn.: 11Co/297/2016, v ktorom sa uvádza: „Pri skúmaní náležitostí zmluvy súd dospel k záveru, že úver je podľa ust. § 11 ods. 2 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. bezúročný a bez poplatkov, lebo v zmluve absentujú náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f), písm. k). Zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy, ktorá nie je v zmluve uvedená vôbec. Takýto údaj v zmluve obsiahnutý nie je a tak nie je naplnená náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Neobstojí tvrdenie žalobcu, že doba trvania zmluvy je uvedená, lebo bola dohodnutá doba splácania od 10.9.2011 do konečnej splatnosti do 10.8.2021. Zákonodarca určil túto náležitosť v právnom predpise jasne doba trvania zmluvy a nie, aby si to musel spotrebiteľ nejakým spôsobom vyvodzovať z viacerých údajov.“ - Rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 20.04.2015, vydané pod sp. zn.: 11Co/127/2015, ktorým konajúci súd takýto názor: „Ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide vlastne o špeciálnu právnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Výklad a

aplikácia citovaných ustanovení zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy, postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon č. 129/2010 Z. z. a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie uvedené v § 11 zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.“ 3) Posudzovaná úverová zmluva obsahuje nesprávnu výšku ročnej úrokovej sadzby, čím zavádza spotrebiteľa čo je v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Ustanovenie § 9 ods. 2) zákona o spotrebiteľských úveroch ako jednu z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžaduje uvedenie ročnej úrokovej sadzby. V predmetnej zmluve je tento údaj uvedený vo výške 19,50 %. Nesprávnosť tohto údaju žalobca vidí najmä v tom, že ak tento údaj spolu s ostatnými známymi údajmi zo zmluvy vloží do informatívnej úverovej kalkulačky (príkladáme v prílohe), dostaneme odlišnú výšku mesačnej splátky a teda aj odlišnú výšku celkovej sumy, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve totiž figuruje výška splátky 75,29 EUR, avšak pri úrokovej sadzbe 19,50 % by táto mala byť iba vo výške cca 70,99 EUR, čo je podstatne nižšia suma mesačnej splátky ako uvádza zmluva. Veriteľ tak zavádzal spotrebiteľa, keď do zmluvy o úvere uviedol úrokovú sadzbu 19,50 %, keď pri výške mesačnej splátky 75,29 EUR je táto o niekoľko 5 percent vyššia ako to vyplýva z druhej (porovnávacej) úverovej kalkulačky priloženej k žalobe a to až vo výške 21,95 %. Na základe uvedeného potom možno konštatovať, že zmluva neobsahuje správnu výšku úrokovej sadzby (miery), ale táto je v skutočnosti podstatne vyššia ako uvádza zmluva a to vo výške 21,95 %. V tomto prípade je potrebné zhodnotiť, že účelom ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch nie je „formálne“ dodržanie uvedenia obligatórnych údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ale tieto musia zodpovedať skutočnosti, musia byť uvedené správne, v opačnom prípade je potrebné na tieto údaje hľadieť, akoby v zmluve úplne absentovali, o to viac ak tieto údaje sú koncipované v neprospech spotrebiteľa. Uvedená skutočnosť jasne vyplýva z citovaného zákona, ak by tomu tak nebolo, veriteľ by mohol mať úplnú slobodu v uvádzaní akýchkoľvek údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktoré by nemuseli deklarovať skutočný stav, čím by „formálne“ dodržal literu zákona, avšak nesplnil by sa jeho účel. Účelom zákona a zdokonalenia právnej úpravy ochrany práv spotrebiteľa je poskytnúť spotrebiteľovi ochranu v tom smere, aby bol pred podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere dostatočne informovaný o všetkých podstatných skutočnostiach, ktoré ovplyvňujú výber daného produktu. Preto je nutné a zákonom vyžadované uvedenie správnych údajov najmä v otázke tak dôležitého údaju akým je ročná úroková sadzba. Spôsob, ktorým sa zakrýva skutočná výška úrokovej sadzby a táto je v skutočnosti vyššia ako uvádza zmluva hraničí s nekalou obchodnou praktikou, nakoľko informácia o tak dôležitom údaji môže ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa v otázke výberu pre neho najvhodnejšieho úverového produktu ako aj poskytovateľa úveru. Z uvedeného vyplýva, že takto uvedená ročná úroková sadzba nie je v zmluve koncipovaná v správnej výške, a je potrebné na ňu prihliadať ako by v zmluve úplne absentovala, čo má za následok, že predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere je potrebné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. 4) Posudzovaná úverová zmluva obsahuje nesprávnu výšku ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN je v zmluve uvedená vo výške 21,34 %, pričom skutočná výška RPMN je 23,83 % - vid' kalkulačka RPMN), čím zavádza spotrebiteľa čo zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch trestá bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou takého úveru. Z uvedeného je zrejmé, že spotrebiteľovi bola predložená zmluva s nesprávne uvedeným údajom o výške RPMN v jeho neprospech. Z uvedeného tak

vyplýva, že údaj o hodnote RPMN v predmetnej zmluve o úvere je uvedený nesprávne a v neprospech spotrebiteľa, čo ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. 5) S nesprávnym údajom o RPMN veľmi úzko súvisí aj ďalšia obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovanej právnej úpravy a sice údaj o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, ktorá by mala byť súčtom všetkých nákladov spotrebiteľa (istina, odplata, poplatky) na poskytovaný úver. V prvom rade si dovoľíme upriamiť pozornosť súdu na tú skutočnosť, že takýto údaj v predmetnej zmluve úplne absentuje. Zmluva obsahuje len údaj o celkovej výške nákladov, kde sa uvádza suma 2.051,10 EUR, tento údaj však nenahrádza obligatórny údaj upravený v § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Zdôrazňujeme, že tento údaj v zmluve vôbec uvedený nie je. Zmluva obsahuje iba údaj o celkovej výške nákladov, ktorá je v zmluve uvedená v sume 2.051,10 EUR, t.j. súčtom istiny a nákladov, by sme mali dostať celkovú čiastku, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť, čiže 3.000,- EUR + 2.051,10 EUR = 5.051,10 EUR. Táto suma by sa mala zhodovať aj so sumou súčtinu výšky splátky uvedenej v zmluve a počtom splátok, čiže 75,29 EUR x 72 splátok = 5.420,88 EUR. V uvedených údajoch je však evidentný rozpor, nakoľko ak by údaj o výške nákladov uvedený v zmluve bol správny jeho súčet s istinou by sa mal rovnať súčtinu výšky mesačnej splátky s počtom splátok, pričom tomu tak nie je. Z uvedeného dôvodu vidíme rozpor medzi celkovými nákladmi zakotvenými v zmluve a skutočnými celkovými nákladmi, ktoré na základe uvedeného výpočtu predstavujú sumu 2.420,88 EUR, a teda nie len sumu 2.051,10 EUR, čiže v skutočnosti sú náklady spotrebiteľa na predmetný úver vyššie ako uvádza zmluva a to o 369,78 EUR. Z uvedeného vyplýva, že v zmluve absentuje údaj o celkovej čiastke, ktorú mal spotrebiteľ uhradiť a je nesprávne a v neprospech spotrebiteľa uvedený údaj o celkovej výške nákladov – odplate veriteľa, ktorý je v skutočnosti podstatne vyšší ako sa uvádza v zmluve. Tento postup veriteľa, kedy do zmluvy zahrnie nesprávne údaje aby zmiatol spotrebiteľa a nenápadne potom od neho vylákal vyššie finančné prostriedky hraničí priam s nekalou obchodnou praktikou, čo je v hrubom rozpore s dobrými mravmi ako aj s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov je predmetný spotrebiteľský úver nutné považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Zákon o spotrebiteľských úveroch platný a účinný v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy vo svojom ustanovení § 9 ods. 2) vymedzuje viacero náležitostí, ktoré sú obligatórnymi - podstatnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Predmetná úverová zmluva však neobsahuje viacero vyššie uvedených náležitostí vyžadovaných citovaným ustanovením, čo zákon o spotrebiteľských úveroch vo svojom ustanovení § 11 ods. 1 sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Na základe uvedeného tak pôvodný veriteľ a ani žalovaný nemajú a nikdy nemali na základe predmetnej úverovej zmluvy zo strany žalobcu nárok na akékoľvek plnenie nad rámec sumy poskytnutej žalobcovi ako istiny úveru. Okrem vyššie uvedených skutočností indikujúcich bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o úvere si dovoľíme poukázať na ďalšie nedostatky, ktoré z predmetných skutočností vyplývajú a ktoré majú dopad na samotnú platnosť predmetnej zmluvy o úvere. Neplatnosť vzhľadom na neinformovanie spotrebiteľa Podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (platného a účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy): § 4 ods. 1) Veriteľ alebo finančný agent je povinný v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred prijatím ponuky o spotrebiteľskom úvere poskytnúť spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa informácie o písm. a) druhu spotrebiteľského úveru písm. c) celkovej výške, konkrétnej mene ponúkaného spotrebiteľského úveru a podmienkach jeho čerpania, písm. d) dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, písm. g) celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a o ročnej percentuálnej miere nákladov znázornenej pomocou reprezentatívneho príkladu, v ktorom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov; pri poskytovaní týchto informácií je veriteľ povinný zohľadniť . Podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (platného a účinného v čase uzavretia zmluvy): § 39 Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. V zmysle ustanovenia § 4 ods. 1) zákona o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy je jednou zo základných povinností veriteľa vopred písomne informovať spotrebiteľa o základných zmluvných podmienkach pred uzavretím zmluvy o úvere. Žalobca poukazuje na to, že k takému informovaniu spotrebiteľa zo strany dodávateľa pred uzavretím zmluvy nedošlo, nakoľko samotné uzatváranie zmluvy prebiehalo tak, že zo strany dodávateľa bola spotrebiteľovi predložená vopred predformulovaná úverová zmluva spolu s inými listinami k tejto zmluve, pričom spotrebiteľovi nebol poskytnutý dostatočný priestor na ich preštudovanie, nakoľko zmluva už bola signovaná veriteľom a spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť žiadne zakomponované údaje v zmluve. Zároveň predmetné dokumenty neobsahovali viaceré obligatórne údaje (viď čl. II tohto podania), preto je zrejme, že nemohlo dôjsť ani k informovaniu o nich a teda k splneniu vyššie citovaných

povinností zo strany veriteľa. Takéto konanie žalovaného je tak nutné považovať za závažné porušenie ustanovenia § 4 ods. 1) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko žalovaný nielenže neinformoval žalobcu o základných náležitostiach úveru vopred a včas, ale daný priestor na preštudovanie si podmienok žalobcovi neposkytol ani pri samotnom uzatváraní zmluvy (ktorá mu bola daná na podpis už po podpise veriteľa, kedy jej obsah nemohol ovplyvniť), a zároveň mnohé z uvedených podstatných náležitostí bolo uvedených chybné, alebo úplne absentovali, čo tiež indikuje nesplnenie si vyššie uvedených povinností. Na základe týchto skutočností sa domnievam, že predmetná zmluva o úvere je neplatná a tak boli strany povinné vzájomne si vydať čo si plnili, t.j. veriteľ (ako aj jeho právny nástupcovia) mal nárok iba na vrátenie skutočne poskytnutých finančných prostriedkov (istiny vo výške 3.000,- EUR) a úhrady presahujúce tieto finančné prostriedky zo strany spotrebiteľa predstavujú bezdôvodné obohatenie na strane subjektu v prospech ktorého boli uhrádzané, v tomto prípade v prospech žalovaného. V neposlednom rade si žalobkyňa dovoľuje poukázať aj na ďalšiu skutočnosť podporujúci jeho záver o tom, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Žalobkyňa totiž zo strany žalovaného neobdržala hodnoverné doklady o tom, že medzi žalovaným a pôvodným veriteľom došlo k platnému postúpeniu pohľadávky a teda, že by žalovaný mal nárok na akékoľvek plnenie zo strany žalobkyne ako spotrebiteľa. V prípade preukázania neplatného postúpenia, či postúpenia v rozpore s právnymi predpismi (najmä predpismi na ochranu spotrebiteľa) bude táto skutočnosť zakladať ďalší z dôvodov na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného, ktorý je súd povinný skúmať ex officio. Podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka: § 451 ods. 1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. § 451 ods. 2) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. § 456 Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Vzhľadom na neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. na jej bezúčnosť a bezpoplatkovosť z dôvodu neuvedenia alebo chybného uvedenia viacerých obligatórnych náležitostí vyžadovaných § 9 ods. 2) zákona o spotrebiteľských úveroch v úverovej zmluve v zmysle čl. II a III tohto podania, nemal žalovaný na základe predmetnej úverovej zmluvy nárok na akékoľvek plnenie zo strany žalobkyne, resp. na žiadne plnenie presahujúce výšku poskytnutých finančných prostriedkov (celkovo v sume 3.000,- EUR, čo predstavuje istinu úverovej zmluvy). Zo strany žalobkyne však bolo na základe predmetnej úverovej zmluvy plnené: - v prospech pôvodného veriteľa minimálne vo výške 743,-EUR, vid' ústrižky šekov priložené k žalobe (pravdepodobne je v skutočnosti táto čiastka vyššia, avšak spotrebiteľ napriek žiadosti adresovanej pôvodnému veriteľovi neobdržal prehľad jeho úhrad v prospech pôvodného veriteľa), v prospech žalovaného poukázané plnenie minimálne v sume 3.652,-EUR, vid' prehľad úhrad vystavený žalovaným odo dňa údajného postúpenia. Z uvedeného vyplýva, že spotrebiteľ na predmetnú zmluvu uhradil plnenie minimálne vo výške 4.395,-EUR. Bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného preto predstavuje sumu 1.395,-EUR (4.395 - 3.000). Uvedené je dané tým, že vzhľadom na bezúčnosť zmluvy o úvere, momentom, kedy žalobkyňa presiahla úhradu istiny úveru (teda istinu úveru v celom rozsahu splatila – či už z časti v prospech pôvodného veriteľa a z časti v prospech žalovaného), a teda najneskôr splátkou (podľa prehľadu úhrad) uhradenou dňa 13.11.2019 žalobkyňa uhradil istinu a zároveň ju touto splátkou presiahla. Žalobkyňa si tak zo strany žalovaného uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.395,-EUR ktorá predstavuje úhrady žalobkyne poukázané v prospech žalovaného v období od 13.11.2019 až 12.02.2021. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný do dnešného dňa ani napriek výzve žalobkyne dlžnú sumu nevrátil, uplatňuje si žalobkyňa okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania zo sumy 1.395,-EUR (výška bezdôvodného obohatenia z predmetnej zmluvy) o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB dňa 27.03.2021 (nasledujúci deň po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie dlžnej sumy) bola 0,00 %. Ak došlo k omeškaniu v záväzkových vzťahoch, ktoré vznikli pred 01.02.2013 (teda, ak došlo k „podpisaniu zmluvy“ pred 01.02.2013), platí úroková sadzba vo výške 8 % + základná úroková sadzba ECB z dlžnej sumy ročne počas celej doby omeškania. Na základe uvedeného si preto žalobca uplatňuje zo sumy bezdôvodného obohatenia zo zmluvy č. XXXXXXXXXX, ktorá bola uzavretá pred 15.08.2012, si žalobca uplatňuje zákonný úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov viac, ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. K žalobe žalobkyňa pripojila listinné dôkazy: Predžalobná výzva na vrátenie plnenia prijatého bez právneho dôvodu zo dňa 22.03.2021, Zmluva o úvere- dostupná pôžička zo dňa 15.08. 2012, Žiadosť o úver, Aktuálny stav pohľadávky ku dňu 15.02.2021, Poštové poukážky, Úverová kalkulačka.

3. Upomínací súd v Banskej Bystrici vydal dňa 14.04.2021 platobný rozkaz pod sp. zn. 40 Up/252/2021, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. Žalovaný voči predmetnému platobnému rozkazu podal odôvodnený odpor v ktorom uviedol, že v čl. žalobca opísal skutkový stav ohľadom uzatvorenia zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorú zmluvu uzatvoril žalobca s pôvodným veriteľom – Poštovou bankou, a.s., ku ktorým skutočnostiam nie je potrebné sa vyjadrovať. V článku II žalobca uvádza skutočnosti, na základe ktorých podľa jeho názoru malo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia. Žalobca v tomto článku uvádza, že v dôsledku toho, že zmluva o úvere, ktorú uzatvoril žalobca s pôvodným veriteľom neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) tak je potrebné vyhodnotiť zmluvu o úvere ako bezúročnú a bez poplatkov. Žalovaný s vyššie uvedenými závermi žalobcu v celom rozsahu nesúhlasí. Žalobca uvádza, že zmluva o úvere neobsahuje nasledovné náležitosti: druh spotrebiteľského úveru, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského BENCONT COLLECTION, a. s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692 Spoločnosť zapísaná v C. OS Bratislava I, C.: E., F. G.: XXXX/X úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, a) Druh spotrebiteľského úveru Žalovaný v plnom rozsahu nesúhlasí s argumentáciou Žalobcu o tom, že v zmluve o úvere absentuje druh spotrebiteľského úveru. Žalovaný naopak poukazuje na skutočnosť, že Zmluva o úvere túto požadovanú povinnú náležitosť preukázateľne obsahuje, keď už zo samotnej textácie Zmluvy o úvere a jej obsahových náležitostí vyplýva, že predmetom zmluvného vzťahu medzi Zmluvnými stranami je spotrebiteľský úver („Zmluva o úvere dostupná pôžička“), ktorý je následne obsahovo a druhovo vymedzený v jednotlivých článkoch Zmluvy o úvere. Dôvodová správa a spoločná správa výborov k ZoSÚ hovorí, že: „Zákon však nemá ambíciu vzhľadom na rôznosť spotrebiteľských úverov na trhu definovať druhy spotrebiteľských úverov. Dôvodová správa ďalej hovorí, že zamýšľaným účelom je naznačiť veriteľom niektoré základné typy, ktoré by mohli uvádzať do predzmluvných formulárov a zmlúv o spotrebiteľskom úvere, ako základ pre porovnanie, ktoré môže potom spotrebiteľ urobiť, pričom jedným z typov takéhoto označenia druhu spotrebiteľských úverov je aj klasický bezúčelový spotrebiteľský úver (úver alebo pôžička), pri ktorom spotrebiteľ dostane finančnú hotovosť, ktorú musí splatiť a zaplatiť úroky a poplatky. Žalobcovi ako klientovi predchádzajúceho veriteľa pohľadávky – Poštovej banky, a.s. bol poskytnutý „klasický“ (bezúčelový) spotrebiteľský úver na finančnú hotovosť vo výške 3.000,00 Eur. Z uvedeného je zrejmé, že označenie druhu spotrebiteľského úveru v predmetnej sporovej veci spĺňa požadovanú definíciu určitosti a je v súlade s výkladom a s predstavou napĺňania aplikačnej praxe mienenej a navrhovanej zákonodarcom. b) Doba trvania Zmluvy o spotrebiteľskom úvere Žalovaný v nadväznosti na namietanú skutočnosť žalobcu odkazuje na Rozsudok SÚDNEHO DVORA (tretia komora) z 9. novembra 2016, sp. zn. C-42/15, týkajúci sa výkladu článku 1, článku 3 písm. m), článku 10 ods. 1 a 2, článku 22 ods. 1 a článku 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 2008, s. 66), podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s., a D. H. vo veci návrhu na zaplatenie zostávajúcich dlžných súm z úveru, ktorý jej táto spoločnosť poskytla a s ktorého splácaním je v omeškaní. „Svojou treťou a štvrtou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 vykladať v tom zmysle, že je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala každú splátku spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, alebo či v tejto súvislosti postačuje všeobecný odkaz v zmluve umožňujúci identifikovať dátumy týchto splátok. 47 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v zmysle tohto ustanovenia zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. 48 Ako uviedla generálna advokátka v bode 55 svojich návrhov, cieľom tohto ustanovenia je zaručiť, aby spotrebiteľ poznal deň, v ktorý je splatná každá splátka úveru. BENCONT COLLECTION, a. s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692 Spoločnosť zapísaná v C. OS Bratislava I, C.: E., F. G.: XXXX/X 49 V dôsledku toho je tento cieľ splnený, ak podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. 50 Za týchto okolností je potrebné odpovedať na tretiu a štvrtú otázku tak, že článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. O piatej a šiestej otázke 51 Svojou piatou a šiestou otázkou, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi

splátkami musí spresňovať vo forme amortizačnej tabuľky, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny, a v prípade zápornej odpovede na túto otázku, či vzhľadom na článok 22 ods. 1 tejto smernice tieto ustanovenia bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. 52 Na to, aby sa odpovedalo na tieto otázky, je potrebné uviesť, že ako bolo pripomenuté v bode 47 tohto rozsudku, článok 10 ods. 2 písm. h) tejto smernice stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Z článku 10 ods. 2 písm. i) a článku 10 ods. 3 uvedenej smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. 54 Vzhľadom na jasné znenie týchto ustanovení je potrebné konštatovať, že smernica 2008/48 nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o možnosť členských štátov stanoviť takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave, je dôležité zdôrazniť, že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice 2008/48, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (pozri analogicky rozsudok z 12. júla 2012, SC Volksbank Románia, C-602/10, EU:C:2012:443, body 63 a 64). Pritom je potrebné konštatovať, že článok 10 ods. 2 smernice 2008/48 obsahuje takúto harmonizáciu, pokiaľ ide o náležitosti, ktoré musia byť nevyhnutne obsahom zmluvy o úvere.“ Zároveň žalovaný poukazuje aj na Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.04.2017, sp. zn.: 11Co/39/2016, v ktorom Krajský súd v Prešove v odôvodnení rozhodnutia uvádza „19. V zmysle rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účel splatenia. Z čl. 10 ods. 2 písm. i) a čl. 10 ods. 3 uvedenej Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Uvedené rozhodnutie však rieši aj otázku neuvedenia niektorých informácií, ktoré sa týkajú podmienok vrátenia poplatkov spojených s úverom v zmluve o úvere s tým, že Súdny dvor tiež rozhodol, že vzhľadom na cieľ ochrany spotrebiteľa sledovaný Smernicou Rady 87/102/EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákonov a iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, zmenenej a doplnenej Smernicou 98/7/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16.2.1998 v záujme boja proti nespravodlivým úverovým podmienkam a na BENCONT COLLECTION, a. s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692 Spoločnosť zapísaná v C. OS Bratislava I, C.: E., F. G.: XXXX/X to, aby sa dlžníkovi umožnilo poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy, čl. 4 uvedenej Smernice vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku, pričom porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte Smernice 2008/48, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku tohto veriteľa na úroky a poplatky. Takýto podstatný význam má povinnosť uviesť v zmluve o úvere najmä náležitosti ako je ročná percentuálna miera nákladov, počet a frekvencia splátok, ako aj prípadná existencia notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenie. Keďže neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle čl. 23 Smernice 2008/48 a judikatúry pripomenutej v bode 63 tohto rozsudku. Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvolá voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. Za týchto okolností potom súd uviedol, že čl. 23 Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Odvolací súd so zreteľom na uvedené rozhodnutie má za to, že predmetná zmluva o úvere mala všetky náležitosti v zmysle zákona, na základe ktorých žalobkyňa mohla posúdiť rozsah svojho záväzku, a preto nebolo nevyhnutné, aby jednotlivé splátky boli rozčlenené na splátky istiny, úrokov a iných“ Z uvedeného možno zhrnúť, že Súdny dvor dospel k záveru, že nie je nevyhnutné, aby Zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zároveň súdny dvor dospel k záveru, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami

nemusi vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Z citovaného znenia predmetného rozsudku vyplýva, že súdny dvor dospel k záveru, že nie je nevyhnutné, aby Zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zároveň súdny dvor dospel k záveru, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Nakoľko v Zmluve o úvere je jednoznačne uvedený dátum požadovanej úhrady prvej splátky (15.09.2012) dátum konečnej splatnosti úveru (15.08.2018) a tiež údaj o počte splátok (72) a dojednanom dátume platieb (k 15. dňu v mesiaci), Žalovaný s prihliadnutím na svoju argumentáciu považuje za zrejmé, že takto nakoncipované zmluvné údaje vypovedajú o dobe trvania Zmluvy o úvere a aj priemernému spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou umožňujú identifikovať dátumy konkrétnych splátok a rovnako tak aj dátum poslednej úhrady splátky.

c) Celková čiastka, RPMN a predpoklady použité na výpočet, úroková sadzba K argumentácii Žalobcu ohľadom údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť na úver uvádzame, že Žalobca sa zaviazal splatiť BENCONT COLLECTION, a. s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692 Spoločnosť zapísaná v C. OS Bratislava I, C.: E., F. G.: XXXX/X poskytnutý úver v 72 mesačných splátkach vo výške 75,29 Eur, a to mesačne vždy k 15. dňu v mesiaci počnúc dňom 15.09.2012. Mesačná splátka vo výške 75,29 Eur pozostávala zo splátky istiny a úroku vo výške 72,00 Eur a z poplatku za poistenie úveru vo výške 3,29 Eur, ktorého výška bola určená v zmysle Sadzobníka poplatkov. V zmysle ust. § 2 písm. g) ZoSÚ „celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poisťné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.“ Na základe uvedeného je zrejmé, že v danom prípade išlo o dobrovoľné poistenie vo forme doplnkovej služby, pričom do celkových nákladov úveru sa s poukazom na ust. § 2 písm. g) ZoSÚ nezapočítavajú poplatky za nepovinné poistenie k úveru, tzn., že ak na získanie úveru nebolo poistenie povinné, poplatok za poistenie nemá byť započítaný do celkových nákladov spojených s úverom. Do celkových nákladov a poplatkov za poistenie úveru započíta, len ak je poistenie povinné na získanie úveru, resp. na získanie za ponúkaných podmienok. V prípade zmluvy o úvere uzavretej medzi Žalobcom a Žalovaným nebol poplatok za poistenie zarátaný do celkových nákladov, nakoľko Žalovaný uzavrel zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby poistenia úveru, pričom táto nebola podmienkou na získanie úveru alebo získanie za ponúkaných podmienok. Žalovaný predkladá listinu s výpočtom RPMN, ktorý je vypočítaný podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzorec výpočtu RPMN Žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi, do kalkulačky implementoval externý dodávateľ, ktorý garantuje správnosť výpočtu RPMN. V predmetnom výpočte je vidieť, že predposledná a posledná splátka úveru sú v nižšej hodnote (predposledná splátka úveru vo výške 11,11 Eur a posledná splátka úveru v sume 0 Eur). Žalobca si jednoduchým vynásobením určil celkovú výšku nákladov tak, že vynásobil počet mesačných splátok uvedených na úverovej zmluve krát výška mesačnej splátky Uvedený prepočet však nie je správny, nakoľko posledné splátky úveru v zmysle predloženého výpočtu RPMN a Predpisu splátok sú v nižšej sume, ako bola mesačná splátka úveru. Je to z dôvodu, že prvotný veriteľ pohľadávky (Poštová banka, a.s.) pred poslednou „celou“ splátkou zaslala dlžníkovi informáciu o výške poslednej splátky, tzn. banka zašle pred splatnosťou predmetnej splátky dlžníkovi list, ktorým mu oznámi poníženú výšku splátky a zároveň mu oznámi, že sa jedná o poslednú splátku. Uvedené je práve z dôvodu, že bankový systém je nastavený na dobu splácania v rokoch, pričom samotný dlžník si v žiadosti (okrem iného) má možnosť zvoliť výšku úveru ako aj dobu splácania úveru v rokoch a z dôvodu, že výška mesačnej splátky (bez poistenia) je zaokrúhľovaná na celé eurá. Na základe uvedeného je zrejmé, že celkové náklady na úver ako i RPMN ako i úroková sadzba boli vypočítané správne. Na základe uvedeného je zrejmé, že RPMN a celková výška nákladov bola vypočítaná správne, pričom Zmluvu o úvere nie je možné považovať za bezúročnú a bez poplatkov na základe toho, že by neobsahovala určenie výšky, počtu a termínov splátok, nakoľko tento údaj je zo Zmluvy o úvere zrejмый. Dôkaz: Výpočet RPMN, Predpis splátok K vyjadreniu žalobcu, že je nesprávne uvedená čiastka RPMN, žalovaný odkazuje na vyššie uvedené a zároveň podotýka, že výška RPMN v zmluve je nižšia ako uvádza žalobca, čo je rozhodne v prospech žalobcu BENCONT COLLECTION, a. s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692 Spoločnosť zapísaná v C. OS Bratislava I, C.: E., F. G.: XXXX/X ako spotrebiteľa. III. V predmetnom čl. II žalobca poukazuje na skutočnosti, ktoré sa vôbec nezakladajú na pravde, a ktorá žalobca vôbec nijakým spôsobom neobjasnil. Pôvodný veriteľ, s ktorým žalobca uzatvoril zmluvu o úvere je bankový subjekt,

ktorý podlieha dohľadu NBS a musí rešpektovať všetky záväzné normy a právne predpisy upravujúce podmienky poskytovania spotrebiteľských úverov, a jednou zo základných podmienok je overenie bonity klienta a informovanie o základných podmienkach spotrebiteľského úveru. Žalobca bol pred podpísaním zmluvy o úvere oboznámený s obchodnými podmienkami, ktorú skutočnosť potvrdil svojím podpisom na samotnej zmluve o úvere. Žalobca ďalej poukazuje na podozrenie ohľadom postúpenia, ak však žalobca spochybňuje nejakú skutočnosť, je na ňom, aby preukázal, že predmetná skutočnosť nenastala alebo je v rozpore so zákonom a podobne. Žalovaný je právnym nástupcom pôvodného veriteľa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky. IV. Rozhodujúce skutočnosti Žalovaný poukazuje, že medzi ním a žalobcom došlo dňa 18.07.2017 k uzatvoreniu dohody o splátkovom kalendári a uznaniu dlhu zo strany žalobcu. Predmetnú dohodu zasielame súdu v prílohe. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca uznal svoj dlh plynúci zo zmluvy o úvere v celom rozsahu, čo do výšky ako i dôvodu a preto celú argumentáciu ako i podanú žalobu pokladá žalovaný za nedôvodnú a neopodstatnenú. Dôkaz: dohoda o splátkovom kalendári a uznanie dlhu. S poukazom na vyššie uvedené žalovaný navrhuje, aby súd platobný rozkaz sp. zn. 40Up/252/2021 zo dňa 14.04.2021, v zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona o upmínacom konaní zrušil. K svojmu vyjadreniu žalovaný priložil Dohodu o splátkovom kalendári - dohoda o uznaní dlhu, kalkulačku pre výpočet RPMN.

4. Okresný súd Banská Bystrica na základe vyššie uvedených skutočností vyzval žalobkyňu, aby sa vyjadrila k odporu a zároveň, aby v tej istej lehote navrhla pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, (ďalej len „CSP“).

5. Podaním zo dňa 24.05.2021 sa právny zástupca žalobkyne vyjadril k podanému odporu žalovaným a zároveň navrhol pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa CSP, ktorým je Okresný súd Trebišov. Vo svojom vyjadrení k odporu žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že podanou žalobou sa žalobkyňa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, a to z dôvodu, že zmluva o úvere je vzhľadom na chýbajúce alebo nesprávne obligatórne náležitosti bezúročná a bezpoplatková, a preto veriteľ (žalovaný) nemal nárok na žiadne plnenie prevyšujúce istinu, teda sumu skutočne poskytnutých finančných prostriedkov. V zmysle nižšie uvedených zákonných ustanovení v spojení s predmetnou zmluvou, od ktorej žalobkyňa odvodzuje svoj nárok, je evidentné, že zmluva neobsahovala a nespĺňala obligatórne náležitosti, a preto je postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Žalobkyňa preto neuznáva žalovaným uvádzanú argumentáciu a nepovažuje ju za správnu, a to vzhľadom na nižšie uvedené. Podľa zákona 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (platného a účinného v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“): § 9ods. 2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: písm. a) druh spotrebiteľského úveru, písm. f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, § 11 ods. 1) Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak písm.a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r), y) a § 10 ods. 1, písm. b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. 1.)druh spotrebiteľského úveru :V podanom odpore žalovaný uvádza, že náležitosť druhu spotrebiteľského úveru považuje za splnenú znením „zmluva o úvere“. Uvedené však nie je správnu interpretáciou ustanovenia § 9 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko je samozrejmé, že predmetná zmluva je zmluvou o úvere, uvedené však nepredstavuje označenie konkrétneho druhu tohto úveru, pričom táto náležitosť v zmluve bez akýchkoľvek pochybností absentuje, čo potvrdzuje samotný žalovaný, keď v odpore uvádza, že poskytnutý úver bol klasickým bezúčelovým úverom. Takáto informácia sa však objavuje len v predmetnom odpore, avšak v zmluve samotnej vymedzená nie je, čo je nutné vyhodnotiť ako nedodržanie citovaného ustanovenia, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy. Uvedenú dôvodovú správu k citovanému ustanoveniu je v rozpore s jej interpretáciou žalovaným potrebné chápať tak, že zákonodarca nelimituje veriteľa v otázke jednotlivých druhov spotrebiteľského úveru, preto neuvádza ich presný taxatívny výpočet, to však neznamená, že tento v zmluve nemá byť jasne, zreteľne a určito vymedzený. Príkladom potom poukazuje na jeden z druhov spotrebiteľského úveru, ktorým je klasický bezúčelový úver. Takúto formuláciu však predmetná zmluva napriek argumentácii žalovaného neobsahuje. 2) doba trvania zmluvy - Žalobkyňa poukazuje na skutočnosť, že tvrdenia žalovaného ohľadom doby trvania zmluvy nie sú správne, nakoľko tento údaj je samostatným obligatónym údajom, ktorý má byť v zmysle platnej

rozhodovacej praxe vymedzený počtom dní, týždňov, mesiacov alebo rokov, na ktoré sa zmluva uzatvára a počas ktorých z predmetnej úverovej zmluvy vyplývajú stranám jednotlivé práva a povinnosti. Sám žalovaný v podanom vyjadrení uvádza, že táto obligatórna náležitosť má byť dodržaná údajom o počte splátok, čím vlastne potvrdzuje argumentáciu žalobkyne, že údaj o dobe trvania zmluvy v predmetnej zmluve prítomný nie je. Zároveň uvádzame, že v zmysle rozhodovacej praxe súdov, tento údaj nie je možné nahradiť iným, napríklad počtom splátok alebo termínom konečnej splatnosti, nakoľko tieto údaje by mohli byť variabilné a každý z nich by mohol uvádzať inú dobu trvania zmluvy, resp. táto potom nie je uvedená presne a dostatočne určito. Zároveň je nutné konštatovať, že zákon v ustanovení v ktorom uvádza náležitosť - dobu trvania zmluva a termín konečnej splatnosti, ide o dve na sebe navzájom nezávislé a úplne odlišné náležitosti, pričom každá z týchto náležitostí musí byť v zmluve prítomná, čo vyplýva zo samotnej zákonnej formulácie, kedy zákonodarca využil možnosť tzv. kumulácie náležitostí za použitia spojky „a“, t. j. zmluva nutne musí obsahovať aj dobu trvania zmluvy ako aj termín konečnej splatnosti, a to v príslušnom tvare, o ktorom zasa bližšie informuje rozhodovacia prax. Žalobkyňa preto trvá na tom, že náležitosť doby trvania zmluvy nebola v zmluve uvedená tak, ako si to vyžaduje rozhodovacia prax. Rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 15.11.2017, vydaný pod sp. zn.: 11Co/297/2016, v ktorom sa uvádza: „Pri skúmaní náležitostí zmluvy súd dospel k záveru, že úver je podľa ust. § 11 ods. 2 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. bezúročný a bez poplatkov, lebo v zmluve absentujú náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f), písm. k). Zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy, ktorá nie je v zmluve uvedená vôbec. Takýto údaj v zmluve obsiahnutý nie je a tak nie je naplnená náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Neobstojí tvrdenie žalobcu, že doba trvania zmluvy je uvedená, lebo bola dohodnutá doba splácania od 10.9.2011 do konečnej splatnosti do 10.8.2021. Zákonodarca určil túto náležitosť v právnom predpise jasne doba trvania zmluvy a nie, aby si to musel spotrebiteľ nejakým spôsobom vyvodzovať z viacerých údajov. “Dovoľujeme si poukázať na to, že aktuálna rozhodovacia prax v otázke uvedenia doby trvania zmluvy o spotrebiteľských úveroch jasne uvádza, že ide o samostatnú obligatórnu náležitosť, ktorá musí byť uvedená bez ohľadu na termín konečnej splatnosti, či termíny splátok.3) ročná úroková sadzba. Posudzovaná úverová zmluva obsahuje nesprávnu výšku ročnej úrokovej sadzby, čím zavádza spotrebiteľa čo je v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Ustanovenie § 9 ods. 2) zákona o spotrebiteľských úveroch ako jednu z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžaduje uvedenie ročnej úrokovej sadzby. V predmetnej zmluve je tento údaj uvedený vo výške 19,50 %. Nesprávnosť tohto údaju žalobca vidí najmä v tom, že ak tento údaj spolu s ostatnými známymi údajmi zo zmluvy vloží do informatívnej úverovej kalkulačky (prikladáme v prílohe), dostaneme odlišnú výšku mesačnej splátky, a teda aj odlišnú výšku celkovej sumy, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve totiž figuruje výška splátky 75,29 EUR, avšak pri úrokovej sadzbe 19,50 % by táto mala byť iba vo výške cca 70,99 EUR, čo je podstatne nižšia suma mesačnej splátky ako uvádza zmluva. Veriteľ tak zavádzal spotrebiteľa, keď do zmluvy o úvere uviedol úrokovú sadzbu 19,50 %, keď pri výške mesačnej splátky 75,29 EUR je táto o niekoľko percent vyššia, ako to vyplýva z druhej (porovnávacej) úverovej kalkulačky priloženej k žalobe, a to až vo výške 21,95 %. Na základe uvedeného potom možno konštatovať, že zmluva neobsahuje správnu výšku úrokovej sadzby (miery), ale táto je v skutočnosti podstatne vyššia ako uvádza zmluva, a to vo výške 21,95 %. V tomto prípade je potrebné zhodnotiť, že účelom ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch nie je „formálne“ dodržanie uvedenia obligatórnych údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ale tieto musia zodpovedať skutočnosti, musia byť uvedené správne, v opačnom prípade je potrebné na tieto údaje hľadieť, akoby v zmluve úplne absentovali, o to viac ak tieto údaje sú koncipované v neprospech spotrebiteľa. Uvedená skutočnosť jasne vyplýva z citovaného zákona, ak by tomu tak nebolo, veriteľ by mohol mať úplnú slobodu v uvádzaní akýchkoľvek údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktoré by nemuseli deklarovať skutočný stav, čím by „formálne“ dodržal literu zákona, avšak nesplnil by sa jeho účel. Účelom zákona a zdokonalenia právnej úpravy ochrany práv spotrebiteľa je poskytnúť spotrebiteľovi ochranu v tom smere, aby bol pred podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere dostatočne informovaný o všetkých podstatných skutočnostiach, ktoré ovplyvňujú výber daného produktu. Preto je nutné a zákonom vyžadované uvedenie správnych údajov najmä v otázke tak dôležitého údaju akým je ročná úroková sadzba. Spôsob, ktorým sa zakrýva skutočná výška úrokovej sadzby a táto je v skutočnosti vyššia ako uvádza zmluva hraničí s nekalou obchodnou praktikou, nakoľko informácia o tak dôležitom údaji môže ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa v otázke výberu pre neho najvhodnejšieho úverového produktu, ako aj poskytovateľa úveru. Z uvedeného vyplýva, že takto uvedená ročná úroková sadzba nie je v zmluve koncipovaná v správnej výške, a je potrebné na ňu prihliadať, ako by v zmluve úplne absentovala, čo má za následok, že predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere je potrebné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. 4) ročná percentuálna

miera nákladov. Posudzovaná úverová zmluva obsahuje nesprávnu výšku ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN je v zmluve uvedená vo výške 21,34 %, pričom skutočná výška RPMN je 23,83 % - viď kalkulačka RPMN), čím zavádza spotrebiteľa čo zákon č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch trestá bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou takého úveru. Z uvedeného je zrejmé, že spotrebiteľovi bola predložená zmluva s nesprávne uvedeným údajom o výške RPMN v jeho neprospech. Z uvedeného tak vyplýva, že údaj o hodnote RPMN v predmetnej zmluve o úvere je uvedený nesprávne a v neprospech spotrebiteľa, čo ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. 5) celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. S nesprávnym údajom o RPMN veľmi úzko súvisí aj ďalšia obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovanej právnej úpravy a síce údaj o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, ktorá by mala byť súčtom všetkých nákladov spotrebiteľa (istina, odplata, poplatky) na poskytovaný úver. V prvom rade si dovoľíme upriamiť pozornosť súdu na tú skutočnosť, že takýto údaj v predmetnej zmluve úplne absentuje. Zmluva obsahuje len údaj o celkovej výške nákladov, kde sa uvádza suma 2.051,10 EUR, tento údaj však nenahrádza obligatórny údaj upravený v § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Zdôrazňujeme, že tento údaj v zmluve vôbec uvedený nie je. Zmluva obsahuje iba údaj o celkovej výške nákladov, ktorá je v zmluve uvedená v sume 2.051,10 EUR, t.j. súčtom istiny a nákladov, by sme mali dostať celkovú čiastku, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť, čiže 3.000,- EUR + 2.051,10 EUR = 5.051,10 EUR. Táto suma by sa mala zhodovať aj so sumou súčtinu výšky splátky uvedenej v zmluve a počtom splátok, čiže 75,29 EUR x 72 splátok = 5.420,88 EUR. V uvedených údajoch je však evidentný rozpor, nakoľko ak by údaj o výške nákladov uvedený v zmluve bol správny jeho súčet s istinou by sa mal rovnať súčtinu výšky mesačnej splátky s počtom splátok, pričom tomu tak nie je. Z uvedeného dôvodu vidíme rozpor medzi celkovými nákladmi zakotvenými v zmluve a skutočnými celkovými nákladmi, ktoré na základe uvedeného výpočtu predstavujú sumu 2.420,88 EUR, a teda nie len sumu 2.051,10 EUR, čiže v skutočnosti sú náklady spotrebiteľa na predmetný úver vyššie ako uvádza zmluva a to o 369,78 EUR. Z uvedeného vyplýva, že v zmluve absentuje údaj o celkovej čiastke, ktorú mal spotrebiteľ uhradiť a je nesprávne a v neprospech spotrebiteľa uvedený údaj o celkovej výške nákladov – odplate veriteľa, ktorý je v skutočnosti podstatne vyšší ako sa uvádza v zmluve. Tento postup veriteľa, kedy do zmluvy zahrnie nesprávne údaje aby zmiatol spotrebiteľa a nenápadne potom od neho vylákal vyššie finančné prostriedky, hraničí priam s nekalou obchodnou praktikou, čo je v hrubom rozpore s dobrými mravmi, ako aj s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov je predmetný spotrebiteľský úver nutné považovať za bezúročný a bezpoplatkový. 6) poistenie. Ak by aj žalovaný argumentoval v predmetnom prípade tým, že uvedené rozpory v hodnotách RPMN a vo výške celkových nákladov sú spôsobené tým, že do celkovej čiastky žalobca nesprávne zakoncipoval aj náklady na poistenie, dovoľíme si tvrdiť, že aj sadzba poistenia má byť súčasťou celkových nákladov spotrebiteľa, ako aj hodnoty RPMN, a to v prípade, ak nebolo individuálne dojednané. V prejednávanej konaní spotrebiteľ nemal reálne žiadnu možnosť odmietnuť poistenie zakomponované v zmluve, nakoľko toto bolo koncipované spôsobom výberu z jednej z dvoch foriem vopred naformulovaného poistenia bez možnosti jeho odmietnutia. Podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch sú „celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,“. Z predmetnej zmluvy o úvere jasne vyplýva, že táto nedala žalobcovi možnosť odmietnuť poistenie, nakoľko pristúpenie k poisteniu bolo neodmysliteľnou súčasťou uzatvorenia úverovej zmluvy. Uvedená skutočnosť je potvrdená aj tým, že samotná zmluva o úvere žalobkyni ako spotrebiteľovi dala na výber iba medzi „základným“ alebo „komplexným“ súborom poistenia. Je teda zrejmé, že predmetné poistenie bolo veriteľom vyžadované bez ohľadu na vôľu spotrebiteľa. Zákon o spotrebiteľských úveroch platný a účinný v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy vo svojom ustanovení § 9 ods. 2) vymedzuje viacero náležitostí, ktoré sú obligátornými - podstatnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Predmetná úverová zmluva však neobsahuje viacero vyššie uvedených náležitostí vyžadovaných citovaným ustanovením, čo zákon o spotrebiteľských úveroch vo svojom ustanovení § 11 ods. 1 sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Na základe uvedeného tak žalovaný nemal na základe predmetnej úverovej zmluvy zo strany žalobcu nárok na akékoľvek plnenie nad rámec z jeho strany žalobcovi skutočne poskytnutých finančných prostriedkov. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti trváme na dôvodnosti podanej žaloby a argumenty žalovaného považujeme za mylné a nesprávne, odporujúce tak zákonu, ako aj rozhodovacej praxi. Žalovaný vo svojom vyjadrení zároveň napáda

tvrdenia žalovaného o potrebe uvádzania obligatórnych náležitostí v samotných zmluvách o úvere, pričom poukazuje na Rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016. K uvedenému rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie poukazujeme na to, že v danom konaní sa Súdny dvor zaoberal tromi hlavnými otázkami: 1. Platnosť zmluvy „Majú sa pojmy „písomne“ a „iný trvalý nosič“ v článku 10 ods. 1 [v spojení s článkom 3 písm. m)] smernice 2008/48 vykladať tak, že zahŕňa nielen text (fyzického, „hard copy“) dokumentu podpísaný zmluvnými stranami, ktorý bude obsahovať náležitosti (informácie) vyžadované v článku 10 ods. 2 písm. a) až v) smernice, ale aj akýkoľvek iný dokument, na ktorý tento text odkazuje a ktorý je podľa vnútroštátneho práva súčasťou zmluvného dojednanía (napríklad o „všeobecné obchodné podmienky“, „úverové podmienky“, „sadzobník poplatkov“, „splátkový kalendár“ vyhotovený veriteľom), a to aj keď by takýto dokument sám osebe nespĺňal požiadavku „písomnej formy“ v zmysle daného vnútroštátneho práva 2 (napríklad preto, že nie je podpísaný zmluvnými stranami)? Za týchto okolností, pokiaľ členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanoví, že požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu, ani smernica 2008/48, ani právo Únie vo všeobecnosti nebránia takejto požiadavke. Vzhľadom na všetky tieto úvahy je potrebné odpovedať na prvú a druhú otázku tak, že článok 10 ods. 1 a 2 smernice 2008/48 v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že: zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. 2. Amortizácia istiny. Má sa článok 10 ods. 1 a 2 smernice 2008/48 v spojení s jej článkom 1, podľa ktorého smernica sleduje úplnú harmonizáciu v danej oblasti, vykladať tak, že bráni vnútroštátnej právnej úprave alebo praxi, ktoré vyžadujú, aby všetky náležitosti zmluvy upravené v článku 10 ods. 2 písm. a) až v) boli obsiahnuté v jednom dokumente, ktorý bude spĺňať požiadavku „písomnej formy“ podľa práva príslušného členského štátu (t. j. v princípe v dokumente podpísanom zmluvnými stranami), a nepriznávajú plné právne účinky zmluve o spotrebiteľskom úvere len preto, že časť uvedených náležitostí nie je obsiahnutá v takomto podpísanom dokumente, aj keď sú tieto náležitosti (alebo ich časť) obsiahnuté v osobitnom dokumente (napríklad „všeobecné obchodné podmienky“, „úverové podmienky“, „sadzobník poplatkov“, „splátkový kalendár“ vyhotovený veriteľom), pričom: (i) samotná písomná zmluva na tento dokument odkazuje, (ii) podmienky inkorporácie tohto dokumentu ako súčasť zmluvy podľa vnútroštátneho práva sú splnené a (iii) takto dojednaná zmluva o spotrebiteľskom úvere by ako celok vyhovovala požiadavke dojednanía na „inom trvalom nosiči“ uvedenej v článku 10 ods. 1 smernice? Pokiaľ ide o možnosť členských štátov stanoviť takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave, je dôležité zdôrazniť, že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice 2008/48, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (pozri analogicky rozsudok z 12. júla 2012, SC Volksbank România, C-602/10, EU:C:2012:443, body 63 a 64). Pritom je potrebné konštatovať, že článok 10 ods. 2 smernice 2008/48 obsahuje takúto harmonizáciu, pokiaľ ide o náležitosti, ktoré musia byť nevyhnutne obsahom zmluvy o úvere. Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Preto je potrebné odpovedať na piatu a šiestu otázku tak, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v 3 v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. 3. „Bezúročnosť“ zmlúv. Má sa článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48/ES vykladať tak, že údaj vyžadovaný týmto ustanovením (konkrétne „frekvencia splátok“) môže byť obsiahnutý aj v osobitnom dokumente, na ktorý odkazuje zmluva spĺňajúca požiadavku písomnej formy (v zmysle článku 10 ods. 1 smernice), no ktorý sám osebe túto požiadavku nemusí spĺňať (t. j. v princípe nemusí byť podpísaný zmluvnými stranami; napríklad môže ísť o „všeobecné obchodné podmienky“, „úverové podmienky“, „sadzobník poplatkov“, „splátkový kalendár“ vyhotovený veriteľom)? Máme za to, že práve otázka č. 3 je v prejednávacom prípade podstatná, ku ktorej Súdny dvor zaujal nasledovné stanovisko: „Pokiaľ ide o neuvedenie niektorých informácií, ktoré sa týkajú podmienok vrátenia a poplatkov spojených s týmto úverom v zmluve o úvere, Súdny dvor tiež rozhodol, že vzhľadom na cieľ ochrany spotrebiteľa sledovaný smernicou Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení

členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru (Ú. v. ES L 42, 1987, s. 48; Mim. vyd. 15/001, s. 326), zmenenej a doplnenej smernicou 98/7/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16. februára 1998 (Ú. v. ES L 101, 1998, s. 17; Mim. vyd. 15/004, s. 36) (ďalej len smernica „87/102“), v záujme boja proti nespravodlivým úverovým podmienkam a na to, aby sa dlžníkovi umožnilo poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy, článok 4 uvedenej smernice vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku (pozri rozsudok z 9. júla 2015, Bucura, C-348/14, neuvverejnený; EU:C:2015:447, bod 57). Takýto podstatný význam má povinnosť uviesť v zmluve o úvere najmä náležitosti, ako je ročná percentuálna miera nákladov uvedená v článku 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48, počet a frekvencia splátok podľa článku 10 ods. 2 písm. h) tejto smernice, ako aj prípadná existencia notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenie, ako to upravuje článok 10 ods. 2 písm. n) a o) uvedenej smernice. Keďže neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008/48 a judikatúry pripomenutej v bode 63 tohto rozsudku. Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, ako je najmä názov a sídlo príslušného orgánu dohľadu uvedené v článku 10 ods. 2 písm. v) tejto smernice. Za týchto okolností je potrebné odpovedať na siedmu otázku tak, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky 4 náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ Na úvod je potrebné poukázať na to, že samotná Zmluva o Európskej únii vo svojom čl. 288 (pôvodne v článku 249 ZES) definuje smernicu ako právny akt záväzný pre každý členský štát, ktorému je určený, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Z uvedeného vyplýva, že smernica predstavuje len akýsi „rámec“ toho, čo sa má dosiahnuť, pričom presnejšie podmienky na dosiahnutie cieľa stanoveného smernicou si určí samotný členský štát. Priama vs. nepriama aplikácia smerníc. K priamej aplikácii smerníc: Pokiaľ ide o priamy účinok smerníc, tento pripadá do úvahy v prípade, ak by kumulatívne boli splnené nasledovné podmienky: uplynula transpozičná lehota- dané ustanovenie smernice nebolo do vnútroštátneho poriadku transponované vôbec, alebo bolo transponované neskoro, nesprávne alebo neúplne; ak dané ustanovenie smernice obsahuje jasné a presné právo alebo povinnosť; ak dané ustanovenie smernice je nepodmienené (nevýžaduje si prijatie žiadneho iného aktu); nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe. Z uvedeného tak vyplýva, že v danom prípade priama aplikovateľnosť predmetnej smernice neprihádza do úvahy, nakoľko na takúto aplikovateľnosť nie sú kumulatívne splnené všetky predpoklady pre priamu aplikovateľnosť. V prípade predmetnej smernice prihádza do úvahy len nepriama aplikácia (minimálne preto, že stranou sú súkromné subjekty a nie štát, resp. ustanovenia smernice nie sú jednoznačné). K nepriamej aplikácii smerníc. Čo sa týka samotnej nepriamej aplikovateľnosti smernice a jej eurokonformného výkladu, je potrebné poukázať na to, že aj napriek potrebe eurokonformného výkladu smernice, Európsky súladný výklad má však svoje hranice, ktoré boli postupne vymedzované rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora. Súdny dvor EÚ pritom stanovil, že „zásada konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva, pričom je tiež obmedzený všeobecnými právnymi zásadami, akými sú predovšetkým zásada právnej istoty a zákazu retroaktivity, „resp. povinnosť konformného výkladu sa týka všetkých ustanovení vnútroštátneho práva, ale nie neobmedzene, je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva.“ Okrem toho Súdny dvor EÚ dospel pri určovaní hraníc eurokonformného výkladu pri interpretácii smerníc k záveru, že výklad nesmie znamenať novelizáciu konkrétneho národného predpisu. Ďalej uviedol, že: „Ustanovenia smernice nemôžu byť považované za bezpodmienečné, to znamená, že smernica ako taká nemôže zakladať záväzky a povinnosti súkromným osobám, a rovnako sa na smernicu nemôžu odvolávať iné osoby pred vnútroštátnym súdom v prípade, ak by tým mohli byť poškodené práva súkromného subjektu. Zákaz výkladu contra legem, spôsobuje aby nebol vnútroštátny súd nútený vykladať vnútroštátne právo v rozpore s jeho výslovným znením.“ Eurokonformný výklad má teda svoje limity, pričom jedným zo zásadných obmedzení je princíp právnej istoty, ktorý musí byť dodržaný aj v prípade eurokonformného výkladu. Odvolanie sa na princíp právnej istoty malo umožniť vnútroštátnym súdom, aby neboli nútené k výkladu vnútroštátneho práva,

ktorý ide nad rámec toho, čo môže jednotliviec legitímne očakávať. Treba pamätať najmä na to, že obmedzenie uplatnenia priameho účinku voči jednotlivcovi bolo významnou mierou motivované práve princípom právnej istoty. Bolo by preto absurdné, aby sa tieto obmedzenia obchádzali prostredníctvom nepriameho účinku. Napriek tomu, že nepriamy účinok môže zájsť ďalej ako účinok priamy (čo sa týka účinkov na jednotlivca), právne zásady na čele so zásadou právnej istoty musia byť plne rešpektované. Preto je nevyhnutné zabrániť tendenciám k napínaniu súladného výkladu za hranice, ktoré je možné z hľadiska právnej istoty ešte považovať za legitímne. Vzhľadom k uvedenému poukazujeme na to, že samotná Zmluva o Európskej únii vo svojom čl. 288 (pôvodne v článku 249 ZES) definuje smernicu ako právny akt záväzný pre každý členský štát, ktorému je určený, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Z uvedeného vyplýva, že smernica predstavuje len akýsi „rámec“ toho, čo sa má dosiahnuť, pričom presnejšie podmienky na dosiahnutie cieľa stanoveného smernicou si určí samotný členský štát. K prejednávanej prípadu. Z výkladu Súdneho dvora k bodu 3 teda vyplýva povinnosť štátov prijímať primerané sankcie (napr. bezúročnosť zmlúv) s ohľadom na to, či ide o absenciu podstatných alebo absenciu menej podstatných náležitostí. Súdny dvor vyslovene uviedol, že údaj o RPMN (podotýkame v správnej výške), údaj o počte a frekvencii splátok v úverových zmluvách ako aj prípadná existencia notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenie sú podstatné! S odkazom na bod 70 predmetného Rozsudku Súdneho dvora poukazujeme na to, že Súdny dvor považoval uvedenie RPMN a údajov o počte a frekvencii splátok v zmluve za majúce podstatný význam. Súdny dvor ďalej v bode 71 uviedol, že neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, pričom sankciu spočívajúcu v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky považoval Súdny dvor za primeranú. Súdny dvor záverom rozhodol v bode 4, že: „Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ Uvedené teda v konečnom dôsledku len podporuje naše tvrdenia o tom, že na danú Zmluvu o úvere treba hľadieť ako na bezúročnú a bezpoplatkovú. Súdny dvor teda k nastolenej otázke č. 3 zaujal stanovisko, že euro konformný výklad zákona o ochrane spotrebiteľa v neprospech spotrebiteľa nie je celkom dobre možný z dôvodov vyššie uvedených: - zákaz výkladu contra legem; - právna istota v spojení so zákazom retroaktivity; - výklad smernice nemá spôsobiť novelizáciu vnútroštátneho zákona. Okrem toho z výkladu Súdneho dvora k bodu 3 vyplýva povinnosť štátov prijímať primerané sankcie (napr. bezúročnosť zmlúv) s ohľadom na to, či ide o absenciu podstatných alebo absenciu menej podstatných náležitostí. Súdny dvor vyslovene uviedol, že údaj o RPMN v úverových zmluvách a o počte a frekvencii splátok sú podstatné! Preto nemožno mať ani len pochybnosti o potrebe vykladať zákon o ochrane spotrebiteľa v prospech spotrebiteľa nakoľko takýto výklad je v súlade so zmyslom a súladom smernice, tak ako to uviedol aj Súdny dvor v odpovedi (viď bod 3). V uvedenej súvislosti zároveň žalovaný uvádza, že uvedenou problematikou sa už aj v súčasnosti pri svojej činnosti zaoberajú súdy Slovenskej republiky, ktoré vo svojich rozhodnutiach zaujímajú k danej problematike nasledovné stanovisko: Rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 23.05.2017, vydaný pod sp. zn.: 6Co/74/2017, v ktorom sa uvádza: „Vnútroštátne súdy v konštantnej judikatúre potvrdenej Najvyšším súdom SR potvrdili, že výklad zákona je taký, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky úveru, splátky poplatkov a splátky úverov, vychádzajúc z jazykového výkladu zákona. Vzhľadom na explicitné znenie zákona v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, ak by súd vyložil toto ustanovenie eurokonformne (v zmysle Rozsudku C 42/15) tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, vnútroštátne právo by nahradil Smernicou (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok je vylúčený. V prípade nepriameho účinku Smernice by výklad vnútroštátneho práva v zmysle Smernice bol contra legem. Na základe vyššie uvedeného výkladu bol preto postup okresného súdu vecne správny, ak pre nesplnenie náležitosti vyžadovanej v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.“ Rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 09.01.2018, vydaný pod sp. zn.: 10Csp/78/2016 – 69, v ktorom sa uvádza: „Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Nevyjadroval sa k výkladu zákona o spotrebiteľských úveroch. Článok 22 ods. 1 Smernice je nutné vykladať tak, že členské štáty sa vzhľadom na tzv. úplnú harmonizáciu od ustanovení Smernice

nesmeli odchyliť, čo potvrdil to aj Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15, čo nespochybňuje ani konajúci súd. Tzv. úplná harmonizácia spočíva v tom, že členské štáty pri implementácii Smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice (článok 22). Aj keď Súdny dvor Európskej únie potvrdil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, Slovenská republika prijatím zákona šla nad rámec Smernice a vnútroštátne právo (zákon o spotrebiteľských úveroch) je v konflikte s právom Európskej únie (smernica 2008/48). Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Zákon o spotrebiteľských úveroch však *expressis verbis* uvádza, kedy je zmluva o spotrebiteľskom úvere bezúročná a bez poplatkov, a preto je v rozpore so smernicou. Smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a prostriedkov sa ponecháva na vnútroštátne orgány. Smernica je adresovaná členským štátom, ktoré majú povinnosť ju transponovať (prebrať) v predpísanej lehote do svojho vnútroštátneho právneho poriadku. Jedinou cestou na zvrátenie takéhoto stavu v podobe nesprávnej (hoci aj prísnejšej) transpozície je (v tomto prípade) zmena zákona prostredníctvom zákonodarcu. Nie je však možné tento zákon počas jeho platnosti a účinnosti neakceptovať. Výklad dotknutých ustanovení smernice Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15 nemá vplyv na rozhodovacia činnosť v spore. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ (C-152/84, C-91/92, C-397/01) na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami, v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúceho v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti sa ako také nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci, v danom spore dodávateľ proti spotrebiteľovi. Z uvedených dôvodov v predmetnom spore rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 nemá vplyv na právne posúdenie veci vnútroštátnym súdom a nie je možné, aby tento súd poskytol Smernici priamy účinok. Súd je však povinný musieť skúmať, či môže smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda, či môže zákon vykladať eurokonformne. Nepriamy účinok smernice a eurokonformný výklad zákona nie je absolútny, ale je nutné ho posúdiť na zistenie, či ho vzhľadom na právnu povahu smernice môže aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V prípade nepriameho účinku vnútroštátne právo ostáva naďalej v platnosti, nemôže byť vypustené na úkor smernice, vnútroštátny súd ho berie v plnom rozsahu v úvahu a vykladá ho, len súd musí skúmať, či ho môže vykladať eurokonformne. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom Európskej únie, jednak právom vnútroštátnym. Musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia vnútroštátnym poriadkom a probovaných výkladových metód, nesmie sa jednať o výklad *contra legem* a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, ak by súd s prihliadnutím na rozsudok C - 42/15 vyložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, vnútroštátne právo by bez ďalšieho nahradil Smernicou a priznal jej tak priamy účinok, ktorý je vylúčený. Nepriamy účinok smernice však v tomto prípade znamená výklad práva *contra legem*, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona. Vnútroštátne súdy v konštantnej judikatúre potvrdenej najvyšším súdom došli k záveru, že výklad zákona vychádzajúc z jeho jazykového výkladu je taký, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky úveru, splátky poplatkov a splátky úrokov. Zároveň výklad zákona (sporného ustanovenia) nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.“ Na základe uvedeného nemožno prijať iný záver ako ten, že sankcia bezúročnosti za absenciu náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch v úverových zmluvách je primeraná, a teda legislatíva SR v tomto smere je súladná s právom EÚ. Z uvedeného tak vyplýva, že to, že zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru prípady, kedy zmluvy o spotrebiteľských úveroch neobsahujú náležitosti vyžadované týmto zákonom je v súlade s právom Európskej únie, pričom navyše bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru nesankcionuje len „minimum“ stanovené európskym právom, teda ak v samotnej zmluve absentuje údaj RPMN alebo údaj o frekvencii splátok, ale zákonodarcu týmto zákonom ide aj nad rámec smernice, a teda spotrebiteľovi poskytuje ešte väčšiu ochranu tým, že bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou sankcionuje aj prípady, kedy v samotnej úverovej zmluve absentujú aj iné náležitosti uvedené v zákone, resp. ak je napríklad údaj o RPMN uvedený nesprávne. V prejednávanom prípade

síce bol v zmluve uvedený údaj o RPMN vo výške 21,34 %, ale skutočná výška RPMN dosahovala úroveň 23,83 %, čo je v rozpore so zákonom a v neprospech spotrebiteľa. Na základe uvedeného je tak potrebné predmetnú úverovú zmluvu považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch. Uvedené potvrdzuje aj početná judikatúra súdov Slovenskej republiky, pričom takúto rozhodovaciu prax mali sudy zaužívané nielen pred vydaním tohto rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, ale obdobné zmluvy posudzujú ako bezúročné a bezpoplatkové aj v čase, kedy sa o takýchto zmluvách rozhoduje po vydaní uvedeného rozhodnutia. Dohoda o splátkovom kalendári a o uznaní dlhu. V podanom odpore žalovaný poukázal na Dohodu o splátkovom kalendári a Dohodu o uznaní dlhu. K predmetnej dohode si dovoľíme uviesť, že ju nepovažujeme za súladnú s princípmi na ochranu spotrebiteľa a s predpismi upravujúcimi spotrebiteľské úverové vzťahy, a to aj vzhľadom na vyššie uvedené. Predmetnú dohodu považujeme za neprijateľnú, vytvárajúcu hrubý nepomer medzi právami a povinnosťami spotrebiteľa a veriteľa v neprospech spotrebiteľa a zneužívajúcu slabšie zmluvné postavenie spotrebiteľa pod vidinou možnosti úhrady údajného dlhu spotrebiteľa v splátkach, pričom je evidentné, že toto uznanie bolo v rozpore s ochranou spotrebiteľa ako aj so zákonom keď spotrebiteľa nútila uznať niečo, na čo žalovaný nemal ex lege nárok z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Žalobkyňa poukazuje na skutočnosť, že uzavretím takejto dohody sa žalovaný snažil o účelové uznanie dlhu spotrebiteľom, ktorý pri uzatváraní tejto dohody konal bez akejkoľvek odbornej starostlivosti, pričom jej uzavretím mohlo dôjsť k narušeniu ekonomického správania žalobkyne ako spotrebiteľa. Uznaním predmetného záväzku sa tak žalovaný snažil o podstatné zlepšenie svojho postavenia voči spotrebiteľovi, nakoľko uzavretím tejto dohody tým, že prostredníctvom nej spotrebiteľ mal uznať svoj dlh čím začala plynúť nová desaťročná premlčacia lehota na uplatnenie si nároku, aby sa žalovaný mohol domáhať aj plnenia, ktorého by sa bez jej uzavretia domáhať nemohol z dôvodu premlčania. Žalobca navyše poukazuje na to, že žalovaný dostatočne neozrejmil žalobkyni následky jej uzavretia, neoboznámil ho s podstatou tejto dohody a dostatočne mu nevysvetlil akým spôsobom táto dohoda mení ich zmluvný vzťah, pričom spotrebiteľ bez právnického vzdelania sám nedokázal pochopiť skutočný význam tejto dohody. Máme za to, že uzavretie takejto dohody je možné považovať za nekalú obchodnú prax, ako aj neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko táto spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech žalobcu ako neinformovaného spotrebiteľa. Nakoľko v tomto prípade ide podľa názoru žalobcu o neprijateľnú zmluvnú podmienku, túto je potrebné považovať za neplatnú. Uvedené potvrdzujú aj mnohé rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, z ktorých okrem rozhodnutí uvedených v samotnej žalobe príkladom poukazujeme aj na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.05.2016, vydaný pod sp. zn.: 2MCdo/5/2015, v ktorom najvyšší súd zaujal takéto stanovisko: „Preskúmaním veci dovolací súd zistil, že Dohoda bola so žalovanými uzavretá formou formuláru, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka. Predmetný formulár obsahuje viacero právnych vzťahov ako napr. jednostranné prejavy uznania záväzku, prehlásenie o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch a dvojstranné právne úkony o dohode o splátkach a dohode o uzavretí rozhodcovskej doložky. Dovolací súd sa plne stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že skrytým cieľom tejto dohody bolo dosiahnutie uznania záväzku a tým aj predĺženia premlčacej doby na uplatnenie nároku žalobcu na 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo. Zámer dosiahnuť uznanie záväzku a predĺženie premlčacej doby na uplatnenie nároku žalobcu aj dovolací súd hodnotí ako nekalú obchodnú prax, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto inštitútu, a to tak nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Dovolací súd sa teda stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že uznanie záväzku ako právny úkon je za uvedených okolností v rozpore s dobrými mravmi a preto absolútne neplatné (§ 39 OZ).“ , Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.11.2015, vydané pod sp. zn.: 1MCdo/2014, v ktorom najvyšší súd uviedol: „Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Prešove rozsudkom z 27. júna 2013 sp. zn. 8 Co 78/2013 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny, navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania vo výške 71,11 EUR a odporkyňu náhradu trov konania nepriznal. Stotožnil sa s posúdením právneho vzťahu medzi navrhovateľom a odporkyňou ako spotrebiteľského vzťahu, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia právnych predpisov upravujúce právne vzťahy spotrebiteľov. V texte dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu, ktorá je formulárového typu, je zmienka o uznávaní premlčaného dlhu účelovo znevýraznená, pričom text uznania dlhu bol vopred navrhovateľom naformulovaný. Z hľadiska umiestnenia zmienky o uznávaní premlčaného dlhu odporkyňou v dohode, je teda správny záver súdu prvého stupňa o neplatnosti dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku a jej rozporu s dobrými mravmi.“ Rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 07.06.2012, vydané pod sp. zn.: 11Co/37/2012 - 90, ktorým: „...krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu, ktorý v celosti zamietol žalobu vymáhačskej spoločnosti proti spotrebiteľovi o vyplatenie pohľadávky

postúpenej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi bankou a spotrebiteľom. Vymáhačská spoločnosť pred uplatnením pohľadávky na súde spotrebiteľovi na podpis predložila dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání dlhu. Spotrebiteľ dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání dlhu podpísal, jej obsahu však vôbec neporozumel, a rovnako neporozumel ani otázke premlčania, ktorá bola v jeho neprospech dohodou upravená. Súdny zámer a konanie vymáhačskej spoločnosti, ktorá naznačeným postupom dosiahla uznanie dlhu spotrebiteľom posúdili ako zákonom zakázanú nekalú obchodnú praktiku, spočívajúcu v konaní bez odbornej starostlivosti spôsobilom narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa. Nekalou obchodnou praktikou dosiahnuté uznanie dlhu spotrebiteľom súdy posúdili ako neplatný právny úkon, účinkom ktorého nemohlo byť predĺženie premlčacej doby na 10 rokov. Okresný súd z týchto dôvodov prihliadol na námietku premlčania vznesenú združením na ochranu spotrebiteľa ako vedľajším účastníkom na strane spotrebiteľa a odoprel súdnu ochranu nároku vymáhačskej spoločnosti.“ Okrem toho je nutné zdôrazniť, že z predmetnej dohody nie je zrejmé, akým spôsobom žalovaný dospel k tam uvádzanej sume, absentuje tam akákoľvek informácia o zosplatnení istiny, pričom zároveň žalovaný v predmetnej dohode úročil už raz zosplatnenú istinu úrokom 16 %. Takéto duplicitné navyšovanie si svojho údajného nároku je neprijateľné. Zároveň poukazujeme na tú skutočnosť, že z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru nemal žalovaný na základe predmetnej úverovej zmluvy nárok na akékoľvek plnenie nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov. Máme tak za to, že žalobcom uvádzaný dlh nad rámec tejto istiny tak nikdy neexistoval, a žalobca ho teda ani objektívne nemohol uznať. Žalobca zároveň vo vzťahu k neplatnosti predmetnej Dohody poukazuje opätovne aj na to, že zo strany žalovaného neobdržal hodnoverné doklady o tom, že medzi žalovaným a pôvodným veriteľom došlo k platnému postúpeniu pohľadávky a teda, že by žalovaný mal nárok na akékoľvek plnenie zo strany žalobcu ako spotrebiteľa. Nakoľko žalobca týmito dokladmi nedisponuje a vzhľadom na to, že k postúpeniu malo dôjsť z banky na nebankový subjekt si dovoľíme navrhnúť súdu aj v záujme preskúmania tejto skutočnosti vyžiadať si od žalovaného všetky sprievodné dokumenty týkajúce sa postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalovaného, a to aj v kontexte § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj v kontexte § 92 ods. 8 zákona č. 438/2001 Z. z. o bankách ako aj doklady týkajúce sa údajného zosplatnenia predmetného úveru.

6. Tunajšiemu súdu bola vec postúpená dňa 25.05.2023.

7. Okresný súd uznesením pod sp.zn. 12 Csp/129/2021- 113 vyzval žalovaného, aby sa v zmysle ust. §167 ods. 4 CSP vyjadril k vyjadreniu žalobkyne zo dňa 24.05.2021.

8. Podaním doručeným súdu dňa 14.06.2021 sa žalovaný vyjadril k podaniu žalobkyne, pričom uviedol, že v článku III. vyjadrenia žalobkyňa uvádza, čoho sa podanou žalobou domáha, a to určenie bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru plynúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorú zmluvu uzatvorila žalobkyňa s pôvodným veriteľom – Poštovou bankou, a.s.. Žalobkyňa zároveň v tomto článku v úvode cituje ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré ustanovenie stanovuje základné obligatórne náležitosti spotrebiteľských zmlúv o úvere. V ďalších častiach sa žalobkyňa celkom obsírne vyjadruje k jednotlivým náležitostiam, ktoré v žalobe namietal a ku ktorým sa žalovaný vyjadril v podanom odpore. K druhu úveru žalovaný dodáva, že zmluva o úvere jednoznačne a zreteľne uvádza, o aký druh sa jedná, a to vpravo hore pod označením zmluva o úvere, a to dostupná pôžička. Skutočnosti, ktoré vo svojom vyjadrení žalobca uvádza, sú zavádzajúce, nakoľko pôvodný veriteľ jasne označil druh spotrebiteľského úveru, a ak žalobca poukazuje na dôvodovú správu, tak táto je jednoznačne v prospech žalovaného, resp. pôvodného veriteľa. K náležitosti – uvedeniu doby trvania zmluvy o úvere, žalovaný v celom rozsahu odkazuje na skutočnosti uvedené v podanom odpore a má za to, že aj tento údaj je možné zo zmluvy o úvere vyvodiť a preto nemožno hovoriť o bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru. Vo vzťahu k ďalším namietaným náležitostiam zmluvy o úvere zo strany žalobkyne, žalovaný v celom rozsahu zotrúva na svojom odpore v tejto časti a zároveň poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Nitra č.k. 15Co/82/2018 -120 zo dňa 28.05.2020, v ktorom odvolací súd uviedol: „Ak teda zmluva obsahuje informácie, na základe ktorých je možné zistiť celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a to jednoduchým matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré zmluva v konkrétnom číselnom vyjadrení obsahuje, nemožno absenciu údajov o súčte týchto dvoch súm sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere, zvlášť, ak bol žalovaný ako spotrebiteľ na uvedenú skutočnosť v zmluve výslovne upozornený.“ Vzhľadom na uvedené a vzhľadom na existenciu všetkých obligatórných náležitostí v zmluve o úvere v zmysle zákonných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v danom prípade nie je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. V nasledujúcich častiach sa žalobca

pomerne obširne vyjadril k účinkom smerníc EÚ vo vzťahu k nášmu právnemu poriadku, avšak v danom prípade sú všetky žalobcom uvádzané skutočnosti irelevantné, nakoľko medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu, na základe ktorej skutočnosti došlo zo strany žalobcu k uznaniu dlhu, čím sa naplnila zákonná domnienka, že dlh je existujúci a trvá. Pokiaľ žalobca uvádza skutočnosti, na základe ktorých subjektívne vyvodil neprijateľnosť tejto dohody ako neprijateľnej podmienky, tak žalovaný s týmto vyjadrením žalobcu v celom rozsahu nesúhlasí. Žalovaný podotýka, že návrh dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu bol žalobcovi zasielaný na adresu jeho trvalého pobytu a žalobca mal dostatok času a priestoru si dohodu prečítať, prípadne si ju dať právne posúdiť a najmä mal možnosť predmetnú dohodu nepodpísať, avšak žalobca sa slobodne rozhodol a predmetnú dohodu podpísal, na základe čoho nemožno hovoriť o neprijateľnosti tejto dohody. Predmetná dohoda predstavuje výsledok zmluvnej voľnosti zmluvných strán, pričom žalovaný ešte dodáva, že dohoda obsahuje všetky zákonom predpokladané náležitosti v zmysle ust. § 37 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda sa jedná o platný právny úkon. Čo sa týka uznania dlhu, tak tento právny inštitút je zákonným zabezpečovacím prostriedkom, preto nemožno hovoriť o nekalom úmysle, či opäť o neprijateľnosti tohto inštitútu. Zákonodarcu vytvoril rámec a právne prostriedky, ktorým zabezpečil ochranu práv veriteľov, nakoľko zo strany dlžníkov často krát dochádzalo k neplneniu si svojich základných obligačných práv a povinností plynúcich im zo záväzkovo právneho vzťahu s veriteľmi, pričom uznanie dlhu je jedným zo zabezpečovacích prostriedkov poskytujúcich ochranu veriteľom a ich oprávneným pohľadávkam. V tomto kontexte žalovaný poukazuje na to, že je nevyhnutné uviesť aj to, že ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu. Dovoľujeme si uviesť, že miera ochrany spotrebiteľa má svoje limity a nemôže byť absolútna. Limit pre určenie miery ochrany spotrebiteľa je daný úrovňou spotrebiteľa. Ako vyplýva napr. aj z judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky, ochrana spotrebiteľa má svoje limity, pričom ochranu spotrebiteľa nemožno ponímať ako obranu proti ľahkovážnosti a nezodpovednosti (NS ČR, sp. zn.: 23Cdo/1201/2009). V nadväznosti na vyššie uvedené máme za to, že ide v tomto prípade pod zámienkou narovňavania prirodzených nerovností medzi účastníkmi občianskoprávných vzťahov, prostredníctvom zákona alebo dokonca prostredníctvom judikatúry ESD, k narušeniu princípu rovnosti účastníkov konania a legitimita takýchto legislatívnych „úsluh“ slabším zmluvným stranám sa odvodzuje od predpokladu, že sú na trhu znevýhodnený silnejším ekonomickým postavením ich spolu kontrahenta, t.j. dodávateľa.

9. Podaním doručeným súdu dňa 27.08.2021 sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril právny zástupca žalobkyne a uviedol, že žalobkyňa trvá na tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky zákonom obligatórne dané náležitosti v zmysle § 9 ods. 2) zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobkyňa poukazovala vo svojich podaniach najmä na absenciu, či chybné uvedenie nasledujúcich náležitostí: druh úveru – žalobkyňa trvá na tom, že tento údaj v zmluve prítomný nie je napriek argumentácii žalovaného v zmysle ktorej v podanom odpore uvádza, že táto náležitosť je splnená označením „zmluva o úvere“, v predmetnom vyjadrení zase uvádza, že je splnená údajov „dostupná pôžička“; je viac ako zrejmé, že ani jeden z týchto údajov nie je údajom o druhu úveru a toto rozporné tvrdenie žalovaného to len potvrdzuje; doba trvania zmluvy – ako vyplýva zo samotnej argumentácie žalovaného „tento údaj je možné zo zmluvy o úvere vyvodit“ je zjavné, že táto náležitosť v zmluve úplne chýba, čo týmto vyjadrením potvrdil aj samotný žalovaný; ročná úroková sadzba – zmluva uvádza len jej nesprávnu výšku (poukazujeme na naše predchádzajúce podania); ročná percentuálna miera nákladov - zmluva uvádza len jej nesprávnu výšku a to v neprospech spotrebiteľa (poukazujeme na naše predchádzajúce podania); celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť – tento údaj v zmluve úplne absentuje a k jeho určeniu neprispieva ani nesprávne uvedený údaj o výške nákladov za poskytnutý úver; neobstojí preto argumentácia žalovaného, že tento sa dal vyvodit matematickým výpočtom, nakoľko ani údaje z ktorých by sa mal vypočítať nesúhlasia s ich reálnou výškou, pričom ide o tak podstatný údaj, ktorý má byť pod hrozbou bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru v zmluve jasne a určito zakomponovaný. Vo vzťahu k namietanej Dohode o uznaní záväzku si dovoľíme poukázať na našu argumentáciu uvedenú vo vyjadrení zo dňa 24.05.2021. Žalobkyňa trvá na tom, že nemohol platne uznať niečo čo v čase uznania neexistovalo, nakoľko žalovaný si predloženým uznaním chcel zabezpečiť jeho neexistujúce pohľadávky, na ktoré nemal nárok vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Žalovaný zneužil omyl spotrebiteľa, nevysvetlil mu riadnym a zrozumiteľným

spôsobom čo predmetný dokument znamená, a že sa nejedná len o dohodu o splátkach a pod hrozbou vymáhania jeho údajných nárokov primäl spotrebiteľa predmetnú dohodu uzavrieť. Nič na veci nemení ani jeho argumentácia o tom, že túto dohodu zaslal spotrebiteľovi domov (čo mimochodom žiadnym spôsobom nepreukázal), nakoľko predmetná dohoda je evidentne formulárového charakteru, bez akejkolvek možnosti spotrebiteľa ovplyvniť či zmeniť jej obsah. Žalobkyňa preto trvá na neplatnosti a neprijateľnosti predmetnej dohody. Žalobkyňa zároveň opätovne vo vzťahu k neplatnosti predmetnej Dohody poukazuje aj na to, že zo strany žalovaného neobdržal hodnoverné doklady o tom, že medzi žalovaným a pôvodným veriteľom došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, a teda, že by žalovaný mal nárok na akékoľvek plnenie zo strany žalobcu ako spotrebiteľa. Žalobkyňa má preto pochybnosť o platnom postúpení pohľadávky, čo podporuje jej argumentáciu o tom, že žalovaný nemal nárok na žiadne plnenie zo strany žalobkyne v prospech predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V ostatnom sa žalobkyňa pridrižiava svojej argumentácie koncipovanej v predchádzajúcich podaniach a vyjadreniach.

10. Súd nariadil pojednávanie na deň 25.09.2023, ktoré v zmysle ust. §180 vykonal za prítomnosti právneho zástupcu žalobkyne a v neprítomnosti riadne ospravedlneného žalovaného.

11. Žalovaný v podaní doručeným súdu dňa 22.09.2023 súdu uviedol, že druh spotrebiteľského úveru je v zmluve jednoznačne uvedený, a to uvedením, že sa jedná o úver splatný v splátkach, v tomto prípade sedemdesiatich dvoch splátkach, t.j. jedná sa o úver dlhodobý, v zmluve sa neuvádza zabezpečenie úveru, t.j. jedná sa o úver nezabezpečený, v zmluve sa neuvádza účel, na ktorý sa poskytuje, t.j. jedná sa o bezúčelový úver. Spôsoby delenia úverov definuje ekonomická literatúra, a to v dĺžke trvania, účele poskytnutia a prípadného zabezpečenia, táto literatúra jediná uvádza aj, že každý úver sa dá charakterizovať kombináciou vyššie uvedených rozdelení. Žiadna literatúra, zákon a ani súdna prax nezaviedla definíciu pojmu, druh spotrebiteľského úveru". Doba trvania zmluvy - túto by teoreticky bolo možné explicitne uviesť jedine v prípade, ak by existoval dokonalý veriteľ, ktorý dodrží každú jednu splátku čo do výšky a jej termínu, t.j. že nie len bude uhrádzať každú splátku v jej presnej výške, ale že zároveň neuhradí ani len jednu splátku skôr prípadne neskôr. Zároveň treba vopred predpokladať, že dlžník nikdy nepožiadá o odpustenie, resp. odklad splátok a dokonca by bolo potrebné predpokladať, že sa dlžník nikdy nerozhodne splatiť úver predčasne. Vzhľadom na vyššie uvedené je štandardom uvedenie, počtu a výšky splátok a zároveň uvedenie termínu konečnej splatnosti, ktorý predstavuje dátum poslednej splátky za predpokladu dodržania výšky a termínov jednotlivých splátok, čo je v predmetnej zmluve exaktné uvedené. RPMN a úroková sadzba pre vyvrátenie pochybností predkladáme presný výpočet RPMN s úrokovou sadzbou uvedenou zmluvou, ktorá vyvracia nesprávny postup žalobcu pri jej určení, keď jednoduchým vynásobením určil celkovú výšku nákladov tak, že vynásobil počet mesačných splátok uvedených na úverovej zmluve krát výška mesačnej splátky. Uvedený prepočet však nie je v žiadnom prípade správny. Žalobca však neprepočítaval celkovú výšku nákladov na základe rozpisu splátok, resp. kalkulačky na výpočet RPMN, ktorý prikladáme, pričom ak by tak bol býval spravil, tak by mu vyšla presná suma, nakoľko posledné splátky sú v nižšej sume, ako bola mesačná splátka úveru. Právny predchodca žalovaného pred poslednou celou splátkou (v tomto prípade 71. splátka) zasiela žalobcovi (dlžníkovi) informáciu o výške poslednej splátky, čiže ak posledná (71.) splátka je vo výške 14,40 Eur, tak banka zašle pred jej splatnosťou dlžníkovi list, ktorým mu oznámi túto poníženú splátku a zároveň mu oznámi, že sa jedná o poslednú splátku. Uvedené je práve z dôvodu, že bankový systém je nastavený na dobu splácania v rokoch, pričom samotný žalobca si v žiadosti (okrem iného) má možnosť zvoliť výšku úveru, ako aj dobu splácania úveru v rokoch z dôvodu, že výška mesačnej splátky (bez poistenia) je zaokrúhľovaná na celé eurá. Celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, aj táto je v zmluve exaktné uvedená, keď zmluva celkom jednoznačne uvádza, že celková čiastka úveru predstavuje súčet úveru (3.000,-EUR) a celkových nákladov spojených s úverom (2.051,10 EUR), t.j. spolu 5.051,10 EUR. Uvedené zároveň potvrdzuje predložená kalkulačka RPMN. Bezúročenosť a bezpoplatkovosť, uznanie a splátkový kalendár, odkazujeme na naše vyjadrenie zasielané 14.06.2021, ktorým sme sa k nesprávnym záverom žalobcu vyjadrovali. Postúpenie, v prílohe predkladáme zmluvu o postúpení, oznámenie o postúpení. Zároveň odkazujeme na úvodné ustanovenia Splátkového kalendára, kedy najneskôr bol žalobca s postúpením oboznámený. V zmysle ust. §92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom

úvere podľa osobitného predpisu ani pravidiel pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom." nasledovné. Dovoľujeme si súdu poukázať článok obsiahnutý v „Súkromné právo 1/2015", v ktorom sa uvádza Slovenská právna prax sa ešte podľa názoru autora (doc. JUDr. Kristián Csach, PhD., LL.M.) neustálila. Podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona: „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník"), aj bez súhlasu klienta. Podľa názoru najvyššieho súdu nejde v prípade § 92 ods. 8 ZoB o kogentné ustanovenie v tom zmysle, že by si ho strany nemohli zúžiť. Doslovne najvyšší súd uvádza, že predmetné ustanovenie poskytuje možnosť postúpiť pohľadávku aj inej osobe ako banke". Netvrdí, že by podmieňovalo možnosť postúpenia pohľadávok tými podmienkami a nezdá sa, že by ich považovalo za podmienky platnosti postúpenia. " Najprísnejšie z nám prístupných rozhodnutí je však nedávne uznesenie Krajského súdu v Prešove, podľa ktorého: „Spôsobným predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 ZoB môže byť však iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré s už splatnými (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Krajský súd však nevysvetlil, prečo považuje § 92 ods. 8 zákona o bankách za zákonné podmienky platného postúpenia pohľadávky banky aj bez súhlasu klienta, stala norma, ktorá všeobecne podmieňuje platnosť cesie pohľadávky banky. Najmä nie je zrejmé, ako sa z normy, ktorá umožňuje cedovať pohľadávky aj na iné osoby, ako je banka, stala norma, ktorá všeobecne podmieňuje platnosť cesie pohľadávky bez ohľadu na subjekt postupníka, či súhlas dlžníka. Už samotný textuálny výklad predmetného ustanovenia indikuje, že právnym následkom v danej norme nie je „, môže postúpiť", ale : „, môže postúpiť aj inej osobe ako je banka, a to aj bez súhlasu klienta". Okrem textuálneho výkladu musíme pri výklade právnych predpisov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na platnosť právneho úkonu mať na zreteli ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov, resp. pre neplatnosti posudzovať účel pravidla, ustanovujúceho neplatnosť právneho úkonu. Účelom §92 ZoB je, podľa nášho názoru, úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenie ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Účel je vyjadrený aj v dôvodovej správe k § 92 vládneho návrhu zákona o bankách, podľa ktorej: „V ustanoveniach odsekov 1 až 7 (teraz ods. 8.) sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva." Hlavný účel §92 vrátane ods. 8 zákona o bankách bol teda aj podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. O tom, že by tieto podmienky podmieňovali platnosť právneho úkonu, niet v zákone ani v dôvodovej správe ani slova. Preto navrhujeme vykladať vzťah medzi bankovým tajomstvom a platnosťou postúpenia tak, ako to urobil český najvyšší súd, resp. nemecký Spolkový súdny dvor. Porušenie bankového tajomstva (vrátane porušenia § 92 ods. 8 ZoB) nevedie k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale k sankciám, predpokladaným zákonom o bankách, ako aj k zodpovednosti za škodu. Čisto hypoteticky, podporne, ak by žalobca pripustil, že § 92 ods. 9 ZoB diktuje podmienky platnosti postúpenia, tak potom tvrdíme, že výzva že výzva na splatenie úveru s príslušenstvom zo dňa 19.09.2014 bola zároveň písomnou výzvou banky, a to v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že žalobca, resp. právny predchodca žalobcu trvá na skutočnosti, že si splnil svoju povinnosť v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. V ostatnom sa žalovaný rovnako pridrižiava svojej argumentácii koncipovanej v predchádzajúcich podaniach a vyjadreniach. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 12Csp/129/2021, vo veci žalobcu voči žalovanému o zaplatenie dlžnej sumy, dovoľujeme si požiadať Okresný súd Trebišov, aby ospravedlnil neúčast' žalovaného na nariadenom pojednávaní a aby sa predmetné pojednávanie nariadené na deň 25.09.2023 o 13:00 hod. konalo v našej neprítomnosti a aby sa na základe listinných

dôkazov rozhodlo vo veci. K svojmu podaniu žalovaný pripojil: Výzvu na úhradu dlžnej sumy zo dňa 19.09.2014, doručenkou k výzve, Výpis z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, Zmluvu o postúpení pohľadávok, Oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 19.06.2017, Prepis splátok k zmluve o úvere č. 4546894712, Informáciu o spracovaní a odoslaní zásielok spoločnosti Poštová banka, a.s.

12. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že žalobkyňa zotrúva na podanej žalobe, a to zo všetkých dôvodov, na ktoré osobitne poukázali v doterajšom priebehu konania a ktorých sa v plnej miere pridržiava. Pokiaľ ide o samotné vyjadrenie žalovaného, ktoré bolo doručené konajúcemu súdu dnes, teda vyjadrenie zo dňa 25.09.2023, spolu s jeho prílohami, my v tejto súvislosti poukazujeme na to, že z uvedeného podania, ako aj z príloh k nemu pripojených, nevyplýva tá skutočnosť, že by v prejednávacom prípade došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Na základe uvedených príloh sme toho názoru, že v prejednávacom prípade pri postupovaní pohľadávky nedošlo k naplneniu všetkých predpokladov vyžadovaných ustanovením § 53 ods.9 OZ, ako ak ust. § 92 ods.8 zákona o bankách, na základe čoho tak nemohlo v prejednávacom prípade dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky. Tieto závery vlastne potvrdzuje aj početná rozhodovacia prax, ktorá v obdobných prípadoch, kedy žalovaný uzatváral zmluvu o postúpení pohľadávok so svojim právnym predchodcom rovnakým spôsobom, považuje takéto postúpenia pohľadávok za neplatné. Táto sama skutočnosť je ďalším dôvodom pre to, aby konajúci súd konštatoval záver o bezdôvodnom obohatení na strane žalovaného, keďže pokiaľ žalovaný po takomto neplatnom postúpení pohľadávok prijal zo strany žalobcu akékoľvek plnenie, toto plnenie prijal bez akéhokoľvek právneho dôvodu, keďže nebol veriteľom, na základe čoho je takéto plnenie bezdôvodným obohatením na úkor žalobcu. Preto aj na podklade týchto skutočností žalobca naďalej zotrúva na podanej žalobe v celom rozsahu, keďže na strane žalovaného preukázateľne došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu. V súvislosti s uvedeným preto žiadame, aby konajúci súd podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania. Nakoľko však žalovaný svoju neúčast' na dnešnom pojednávaní síce ospravedlnil, avšak v rámci daného ospravedlnenia nepoukázal nielen na vážny dôvod, ako to vyžaduje príslušná právna úprava, ale v rámci ospravedlnenia neuviedol žiaden dôvod svojej neúčasti na dnešnom pojednávaní, my žiadame, aby konajúci súd podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel, a to rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, keďže žalovaný sa dnešného pojednávania nezúčastnil bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu.

13. Súd vykonal dokazovanie už vyššie uvedenými písomnými vyjadreniami strán sporu, vyjadrením strán sporu na pojednávaní, listinnými dôkazmi: Predžalobná výzva na vrátenie plnenia prijatého bez právneho dôvodu zo dňa 22.03.2021, Zmluvou o úvere - dostupná pôžička, zo dňa 15.08.2012, Žiadosťou o úver zo dňa 14.08.2012, Aktuálnym stavom pohľadávky ku dňu 15.02.2021, Poštovými poukázkami, Dohodou o splátkovom kalendári- dohoda o uznaní dlhu zo dňa 18.07.2017, Výzou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 19.09.2014, doručenkou k výzve, Výpisom z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, Zmluvu o postúpení pohľadávok, Oznámením postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 19.06.2017, Prepisom splátok k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX, Informáciou o spracovaní a odoslaní zásielok spoločnosti Poštová banka, a.s. a zistil nasledovný skutkový a právny stav veci.

14. Žalobkyňa ako fyzická osoba - spotrebiteľ uzatvorila so žalovaným dňa 15.08.2012 Zmluvu o úvere dostupná pôžička č. XXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 3.000,-EUR s úrokovou sadzbou 19,50 %, s uvedením výšky mesačnej splátky 75,29 EUR, dátum prvej platby do 15.09.2012, počet mesačných splátok 72, celková výška nákladov 2051,10 EUR, dátum konečnej splatnosti dňa 15.08.2018, RPMN banky 21,34%, dátum každej ďalšej platby k 15. dňu v mesiaci, poistenie : základný súbor poistenia.

15. Z predložených listinných dôkazov žalobkyňou, žalobkyňa titulom splátok úveru poukázal v prospech pôvodného veriteľa sumu minimálne vo výške 743,-EUR a v prospech žalovaného poukázala plnenie minimálne v sume 3.653,-EUR. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa, ako spotrebiteľ na predmetnú zmluvu uhradila plnenie minimálne vo výške 4.395,00 EUR.

16. Podľa údajov Národnej banky Slovenska boli priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny pri úveroch so splatnosťou nad 5 rokov v auguste 2012 v sadzbe 9,86 %. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za tretí štvrtrok 2012, ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v roku 1-5 od 1.500,-EUR do 6.500,-EUR vrátane, teda od 5 do 10 rokov, RPMN predstavovala výšku 19,18%.

17. Na základe vyššie uvedeného súd konštatuje, že dohodnutá úroková miera neprevyšuje dvojnásobok obvyklej úrokovej miery poskytovanej finančnými inštitúciami v rozhodujúcom období, a preto nie je v rozpore s dobrými mravmi.

18. Z predžalobnej výzvy na vrátenie plnenia prijatého bez právneho dôvodu zo dňa 22.03.2021 vyplýva, že žalobkyňa vyzývala spoločnosť žalovaného o vrátenie sumy 1.395,-EUR, z dôvodu, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.08.2012 bolo žalobkyňou v prospech žalovaného uhradené plnenie vo výške 4.395, 00 EUR. Uviedla, že predmetná zmluva vykazuje však známky neplatnosti a tiež v nej absentujú obligatórne náležitosti podľa ust. §9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“), čo sa sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, a teda uhradená suma predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej minimálne vo výške 1.395,-EUR (4.395- 3.000 EUR).

19. Z aktuálneho stavu pohľadávky ku dňu 15.02.2021 vyplýva, že žalobkyňa ku dňu 15.02.2021 vykonala platby k pohľadávke vo výške 3.652,-EUR.

20. Z fotokópie poštových poukázok vyplýva, že žalobkyňa právnenmu predchodcovi žalovaného uhradila sumu 743,-EUR.

21. Z dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu zo dňa 18.07.2017 vyplýva, že dlžníčka A. B. sa zaviazala veriteľovi zaplatiť dlh vo výške 5.301,65 EUR spolu s úrokom vo výške 16% ročne zo sumy nesplatenej istiny dlhu vo výške 2.784,68 EUR.

22. Z výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 19.09.2014 vyplýva, že žalovaný oznámil žalobkyni, že podstatným spôsobom porušila ustanovenia Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.08.2012 a obchodných podmienok, a preto sa stáva pohľadávka žalobcu v celom rozsahu predčasne splatná.

23. Z doručenky k predmetnej výzve vyplýva, že žalobkyňa ju prevzala dňa 29.09.2014.

24. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok č. III/2017 zo dňa 13.06.2017 vyplýva, že došlo k postúpeniu pohľadávky zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo spoločnosti Poštová banka, a.s. ako postupcom na spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s. ako postupníkom.

25. Z oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 19.06. 2017 vyplýva, že žalovaný oznámil žalobkyni, že došlo k postúpeniu pohľadávky banky voči jej osobe vyplývajúcej zo Zmluvy o úvere na spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s.

26. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb., Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

27. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon o spotrebiteľských úveroch“ ,resp.“ ZoSÚ“) v znení účinnom v rozhodnom čase, Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

28. Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: a) druh spotrebiteľského úveru, b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť, o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru, q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie, r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe, s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia, t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16, u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

29. Podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

30. Podľa § 52 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej aj len ako „OZ“), spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

31. Podľa § 53 ods. 1 OZ, Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu

plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

32. Podľa § 53 ods. 2 OZ, Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

33. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

34. Podľa § 54 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. V pochybnostiach o význame zmluvnej podmienky sa výklad priaznivejší pre spotrebiteľa neuplatní, ak právo na príslušnom orgáne uplatňuje právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa.

35. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

36. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

37. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie požiadal veriteľ.

38. Podľa §39 Občianskeho zákonníka, je neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa pričí dobrým mravom.

39. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

40. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

41. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

42. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky.

43. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

44. Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov a v znení účinného v čase uzavretia zmluvy, o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“), banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, ktorá po a) prijíma vklady a po b) poskytuje úvery, a ktorá má na výkon činnosti podľa písmen a) a b) udelené bankové povolenie. Iná právna forma banky sa zakazuje.

45. Podľa § 2 ods. 3 zákona o bankách, bankové povolenie je povolenie na založenie banky alebo na zriadenie pobočky zahraničnej banky a na vykonávanie bankových činností touto bankou alebo pobočkou zahraničnej banky v rozsahu vymedzenom v tomto povolení a za podmienok uložených týmto povolením alebo ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi.

46. Podľa § 3 ods. 2 zákona o bankách, bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

47. Podľa § 6 ods. 1 zákona o bankách, činnosť bánk a pobočiek zahraničných bánk podlieha dohľadu vykonávanému Národnou bankou Slovenska; v rozsahu ustanovenom týmto zákonom podlieha dohľadu aj činnosť iných osôb a subjektov súvisiaca s činnosťou alebo riadením bánk alebo pobočiek zahraničných bánk. Dohľad sa vykonáva v rozsahu ustanovenom týmto zákonom nad jednotlivými bankami, pobočkami zahraničných bánk alebo inými subjektmi a tiež nad konsolidovanými celkami, ktorých súčasťou sú aj banky, a nad finančnými konglomerátmi podľa § 49c.

48. Podľa § 6 ods. 8 veta prvá zákona o bankách, za výkon dohľadu zodpovedá Národná banka Slovenska.

49. Podľa § 7 ods. 1 veta prvá zákona o bankách, o udelení bankového povolenia rozhoduje Národná banka Slovenska.

50. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (účinného v čase postúpenia pohľadávky), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

51. Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

52. Podľa § 517 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka, Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

53. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

54. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

55. Súd konštatuje, že v konaní nebol spor o samotné uzatvorenie zmluvy, ako aj plnenie zo strany pôvodného veriteľa; spor bol v otázke bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy z dôvodu chýbajúcich obligatórnych náležitostí zmluvy, bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného a taktiež v otázke platného postúpenia pohľadávky zo Zmluvy o úvere na žalovaného.

56. Na základe vykonaného dokazovania má súd za preukázané, že medzi stranami sporu vznikol záväzkový vzťah vo forme zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd podrobil predmetnú zmluvu o úvere preskúmaniu, v tom smere či je táto súladná s platným právom a jej obsah vyhovuje náležitostiam v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

57. Súd za zaoberal namietanými obligatórnymi náležitosťami zmluvy a uvádza, že sa nestotožňuje s tvrdením žalobkyne o absencii obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. neuvedením doby trvania zmluvy. Z obsahu zmluvy totižto vyplýva, že dlžník bol povinný poskytnutý úver splácať v pravidelných 72. mesačných splátkach vždy k 15. dňu v mesiaci s dátumom splatnosti prvej splátky dňa 15.09.2012 a konečnou dobou splatnosti dňa 15.08.2018. Takto vymedzené obdobie trvania záväzku dlžníka je zároveň dobou trvania zmluvy. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorý v uznesení zo dňa 30.11.2021, sp.zn. 2Cdo/69/2020, uviedol, že predmetné ustanovenie (§ 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ) je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t.j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice. V posudzovanej veci je uvedený termín prvej splátky a poslednej splátky, z čoho možno vyvodiť záver o dobe trvania zmluvy.

58. K žalobkyni tvrdenej absencii predpokladov pre výpočet RPMN súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 7Cdo/183/2020, zo dňa 24.02.2021, podľa ktorého zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia.

59. Súd zistil, že v zmluve je uvedená celková výška nákladov na poskytnutý úver sumou 2.051,10 EUR, čo spolu s istinou úveru vo výške 3.000,-EUR predstavuje sumu 5.051,10 EUR, avšak pri počte splátok 72 a výške mesačnej splátky 75,29 EUR predstavuje celková čiastka výslednú sumu 5.420,88 EUR, teda rozdiel medzi deklarovaným a skutočnosťou je 369,78 EUR v neprospech dlžníka - spotrebiteľa, čo skresľuje aj výslednú RPMN, a to v neprospech spotrebiteľa.

60. Okrem uvedeného predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom vyžadovanú náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. a to uvedenie druhu spotrebiteľského úveru.

61. Súd sa nestotožňuje s námietkou žalovaného, že náležitosť - druh spotrebiteľského úveru sa považuje za splnenú tým, že sa uvedie znenie „zmluva o úvere“. Označenie, že ide o Zmluvu o úvere, nepredstavuje označenie konkrétneho druhu úveru. Napriek tomu, že žalovaný v odpore uviedol, že poskytnutý úver bol klasickým bezúčelovým úverom, tak táto informácia sa objavila len v podanom odpore žalovaného, avšak v samotnej zmluve druh tohto spotrebiteľského úveru vymedzený nie je, súd konštatuje, že v tomto prípade ide o nedodržanie citovaného ustanovenia zákona.

62. Čo sa týka ďalšieho rozporu, a to poistenia, žalovaný uviedol, že rozpory v RPMN a v celkovej výške nákladov sú spôsobené tým, že do celkovej čiastky žalobca nesprávne zakoncipoval aj náklady na poistenie, nakoľko poistenie bolo v tomto prípade dobrovoľné vo forme doplnkovej služby. K tejto skutočnosti súd konštatuje, že v prejednávanej veci nemal súd za preukázané, že by spotrebiteľ mal možnosť odmietnuť poistenie zakomponované v zmluve, nakoľko toto bolo koncipované spôsobom výberu z jednej dvoch foriem vopred naformulovaného poistenia bez možnosti jeho odmietnutia. Súd

sa v tomto smere stotožnil s konštatovaním žalobcu, že samotná zmluva o úvere dávala možnosť spotrebiteľovi na výber iba medzi základným alebo komplexným súborom poistenia.

63. V súvislosti s dohodou o splátkovom kalendári a uznaní dlhu súd uvádza, že text samotnej dohody podľa názoru súdu nespĺňa požiadavku určitosti, nakoľko v článku II. - predmet dohody sa uvádza v bode 1, že dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi dlh vo výške 5.301,65 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 16% ročne zo sumy nesplatenej istiny dlhu vo výške 2.784,68 Eur, avšak v zmysle splátkového kalendára uvedeného nižšie v tomto bode dohody je uvedený rozpis 72 mesačných splátok z toho 71 mesačných splátok po 83,-Eur a jedna splátka po 25,03 Eur, čo spolu predstavuje výslednú sumu 5.918,03 Eur. Súd má za to, že v tomto prípade sa nejedná o chybu v písaní, resp. v počítaní, nakoľko táto nesprávnosť má vplyv na určitosť a zrozumiteľnosť právneho úkonu, čo má za následok sankciu neplatnosti predmetnej dohody. Zároveň súd dodáva, že dohoda o splátkovom kalendári mohla byť uzavretá aj ako samostatná dohoda bez potreby uznania dlhu. V spotrebiteľských právnych vzťahoch sa vždy vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. Podľa názoru súdu, v danom prípade žalovaný ako veriteľ, dosiahol uzavretie dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku v dôsledku použitia nekalej obchodnej praktiky spočívajúcej v tom, že právny úkon obsahom ktorého bolo uznanie dlhu bol súčasťou predtlačenej formulára, do ktorej sa doplnili údaje žalobkyne. Žalobkyňa bez toho, aby jej bolo vysvetlené následky uznania záväzku, dohodu podpísala, čím došlo k narušeniu ekonomického správania sa primeraného spotrebiteľa. Je nepochybné, že išlo o jednostranný právny úkon, v ktorom dlžník uznáva záväzok veriteľa čo do dôvodu a výšky. Súd má za to, že ide o absolútne neplatný právny úkon, pretože nespĺňa predpoklady riadneho právneho úkonu v súlade s ust. § 39 Občianskeho zákonníka pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Dohoda o úhrade dlhu a uznaní dlhu má charakter formulárovej zmluvy, tento formulár obsahuje už len miesto na podpis dlžníka a ostatné údaje sú v zmluve vopred predtlačené. Kritériom pre záver, že nejde o individuálne dojednanú zmluvu je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah.

64. Súd konštatuje, že už len absencia jednej skutočnosti postačuje na aplikáciu § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., čo znamená, že poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

65. Okresný súd skúmal otázku platnosti postúpenia bankovej pohľadávky, ktorá skutočnosť je dôležitá pre posúdenie pasívnej legitímácie žalovaného.

66. Žalovaný podaním doručeným súdu predložil Zmluvu o postúpení pohľadávky, Výzvu na úhradu dlžnej sumy zo dňa 19.09.2014, doručku k tejto výzve ako aj Oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 19.06.2017, Predpis splátok k zmluve o úvere a informáciu o spracovaní a odoslaní zásielok spoločnosti Poštová banka, a.s.

67. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že zákon o bankách nad rámec pravidiel cesí, upravených v OZ sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Postúpenie pohľadávky je síce bežným právnym úkonom, všeobecne môže byť predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky pohľadávka akéhokoľvek druhu, teda aj iná ako peňažná pohľadávka, môže byť ňou pohľadávka splatná, nesplatná alebo aj budúca, ale musí to byť pohľadávka určitá a existujúca. Pokiaľ sa však týka cesia bankovej pohľadávky z bankového produktu, osobitný právny predpis (lex specialis) dopĺňa zákonné pravidlá pre platné postúpenie tak, že bankovú pohľadávku je možné postúpiť iba v tej časti, ktorá je po splatnosti a iba po písomnej výzve na splnenie, pričom výzva musí byť zo strany banky a omeškanie trvá viac ako 90 dní.

68. Po preskúmaní zmluvy o postúpení pohľadávok a tiež písomností predložených žalovaným súd dospel k záveru, že sa jednalo o neplatné postúpenie bankovej pohľadávky, keďže súd nemal z dodatočne predložených listinných dokladov preukázané, že bol dodržaný postup podľa § 53 ods. 9 a §565 Občianskeho zákonníka a podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný z dôvodu námietky žalobkyne, že ide o neplatné postúpenie pohľadávky predložil súdu listinné dôkazy: výzvu na úhradu dlžnej sumy zo dňa 19.09.2014 spolu s doručkou, ktorá preukazovala prevzatie tejto výzvy žalobkyňou dňa 29.09.2014. Z listinných dôkazov predložených žalovaným však nemal súd za preukázané splnenie zákonného postupu v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a teda, že došlo k platnému predčasnému zosplatneniu úveru. Žalovaný nepreukázal, že by predžalobnou upomienkou najprv žalobkyňu vyzýval na úhradu omeškaných splátok spolu s upozornením na možnosť zosplatnenia

dľhu v prípade neuhradenia dlžných splátok. Z výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 19.09.2014 vyplýva, že žalovaný oznámil žalobkyni, že jej pohľadávka sa dňa 19.09.2014 stala predčasne splatnou v celom rozsahu. Žalovaný nepredložil žiaden listinný dôkaz, že postup v zmysle ust. §53 ods. 9 spolu s ust. § 565 Občianskeho zákonníka bol platne dodržaný. Súd na základe vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že predmetom postúpenia (v čase, kedy k postúpeniu došlo) bola pohľadávka zo spotrebiteľského úveru, ktorý sa nestal splatným ani pred a ani po konečnom termíne splatnosti, čo je v rozpore so zákonnými podmienkami postúpenia pohľadávky uvedenými v ustanovení § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Žalovaný tak nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. Pre úplnosť súd dodáva, že v danom prípade neboli splnené ani špeciálne zákonné podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia, čo i len časti pohľadávky banky, na nebankový subjekt, keďže zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Žalovaný súdu nepreukázal, že jeho právny predchodca pohľadávku zo spotrebiteľského úveru, ktorú mu postúpil, platne zosplatnil keď nepreukázal, že túto skutočnosť oznámil žalovanej, čo je v rozpore so zákonnými podmienkami postúpenia pohľadávky uvedenými v ustanovení § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z.

69. Vychádzajúc z vyššie uvedených zistení a citovaných zákonných ustanovení, súd konštatuje, že žalobkyňa plnila žalovanému bez právneho dôvodu, čím došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu a to v rozsahu sumy prevyšujúcej istiny poskytnutého úveru a to v sume 1.395,-EUR. Súd mal preukázané, že žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 3.000,-EUR a žalobkyňa uhradila sumu 4.395,-EUR. Na základe vyššie uvedeného súd uložil žalovanému uhradiť pre žalobkyňu sumu 1.395,-EUR po tom, čo žalobkyňa jednoznačne preukázala, že žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie v uvedenej výške, pretože jej povinnosťou bolo žalovanému uhradiť iba úver vo výške 3.000,-EUR.

70. Žalobkyňa si podaným návrhom uplatnila aj úroky z omeškania vo výške 8% ročne z dlžnej sumy od prvého dňa omeškania žalovaného so zaplatením žalovanej sumy. Svoj nárok na dané úroky vo výške 8% odôvodnila tým, že ak došlo k omeškaniu v záväzkových vzťahoch, ktoré vznikli pred 01.02.2013 (teda, ak došlo k „podpísaniu zmluvy“ pred 01.02.2013), platí úroková sadzba vo výške 8% + základná úroková sadzba ECB z dlžnej sumy ročne počas celej doby omeškania. Žalovaná preukázala, že dňa 22.03.2021 prostredníctvom mailovej správy doručila spoločnosti žalovaného predžalobnú výzvu, kde určila lehotu na bezodkladné vrátenie sumy vo výške 1.395,-EUR najneskôr do 26.03.2021. Súd má v tomto smere za to, že žalovaný sa dostal do omeškania s peňažným plnením odo dňa 27.03.2021, pričom v zmysle § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v marci 2021 bola základná sadzba ECB v hodnote 0%percentuálnych bodov. Výška úroku z omeškania bola 5,00% ročne. Vzhľadom k tomu súd priznal žalobkyni 5,00% úrok z omeškania ročne zo sumy 1.396,-EUR od 27.03.2021, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni 26.03.2021. V prevyšujúcej časti úrokov z omeškania súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, pretože žalobkyňa si uplatnila 8,00% úrok z omeškania ročne zo sumy 1.395,-EUR od 27.03.2021 a výška požadovaných úrokov z omeškania presahovala zákonom stanovený rámec.

71. Povinnosť, ktorú súd uložil žalovanému týmto rozsudkom, je žalovaný povinný splniť v súlade s ust. §232 ods. 3 CSP, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

72. Súd v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku uviedol skutočnosti, ktoré sú rozhodujúce pre také meritórne rozhodnutie o žalobe žalobkyne, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Aj keď strany uvádzali aj iné skutočnosti procesného útoku a procesnej obrany, na rozhodnutie veci tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, už ostatné tvrdenia a návrhy na vykonanie dokazovania nebolo potrebné vykonať a v dôvodoch rozsudku uvádzať.

73. Na záver súd dodáva, že nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo sporovej strany na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/2003 z 03.07.2003).

74. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

75. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

76. Podľa ust. §262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

77. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, teda podľa zásady úspešnosti žalobcu v konaní. Súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania zohľadnil najmä skutočnosť, že žalobca bol v konaní úspešný v časti istiny. V časti príslušenstva súd žalobe vyhovel iba čiastočne, avšak žalobkyňa bola neúspešná iba v nepatrnej časti úroku na zaplatenie príslušenstva k pohľadávke, t. j. úroku z omeškania. Žalobkyňa bola úspešnou stranou sporu, preto jej súd priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia odvolanie na Okresný súd Trebišov (§ 362 ods.1 CSP).

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v ods. 1, ak táto vada má vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.